

ČESKÁ ZEMĚDĚLSKÁ UNIVERZITA V PRAZE

Provozně ekonomická fakulta
Katedra práva

Diplomová práce na téma:

Prostituce z pohledu veřejné správy

Autor diplomové práce: Jaroslav KOLÁŘ
Vedoucí diplomové práce: JUDr. Jan Blažíček
Praha 2009 ©

Česká zemědělská univerzita v Praze

Fakulta provozně ekonomická

Katedra práva

Akademický rok 2007/2008

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

Jaroslav Kolář

obor Veřejná správa a regionální rozvoj - k.s. Litoměřice

Vedoucí katedry Vám ve smyslu Studijního a zkušebního řádu ČZU v Praze
čl. 17 odst. 2 určuje tuto diplomovou práci.

Název tématu: **Prostituce z pohledu veřejné správy**

Struktura diplomové práce:

1. Úvod
2. Cíl práce a metodika
3. Historický vývoj prostituce
4. Trestné činy a aspekty spojené s prostitucí
5. Právní úprava prostituce v Evropě
6. Vývoj a právní úpravy prostituce na území ČR
7. Návrh právní úpravy de lege ferenda
8. Závěr
9. Seznam literatury
10. Přílohy

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma „**Prostituce z pohledu veřejné správy**“ vypracoval samostatně s použitím informačních zdrojů uvedených v seznamu literatury, vlastních získaných poznatků a po odborných konzultacích s vedoucím diplomové práce.

V Litoměřicích dne 5. dubna 2009

.....
Jaroslav KOLÁŘ

P O D Ě K O V Á N Í

Děkuji panu JUDr. Janu Blažíčkovi, vedoucímu diplomové práce, za odborné vedení a cenné připomínky při zpracování diplomové práce. Mé díky patří také všem, kteří mi umožnili tuto práci vypracovat. V neposlední řadě i mé rodině za trpělivost a podporu při studiu na vysoké škole.

Prostituce z pohledu veřejné správy

Prostitution from the view of public administration

Obsah

1. Úvod.....	8
2. Cíl práce a metodiky.....	10
3. Historický vývoj prostituce.....	11
4. Trestné činy a aspekty spojené s prostitucí.....	17
4.1 Trestné činy spojené s prostitucí.....	22
4.2. Trestné činy páchané na ženách.....	23
4.3. Trestné činy páchané na zákaznících.....	29
4.4. Některé další trestné činy a aspekty spojené s prostitucí.....	31
5. Právní úprava prostituce v Evropě.....	37
6. Vývoj a právní úpravy prostituce na území ČR.....	39
7. Návrh právní úpravy de lege ferenda.....	46
8. Závěr.....	51
9. Seznam literatury.....	54
10. Přílohy.....	56

Prostituce z pohledu veřejné správy

Prostitution from the view of public administration

Souhrn

Diplomová práce je věnována aktuální problematice prostituce a jejím dopadům ve společnosti. Autor se v práci zabývá aspekty jejího vztahu k organizovanému zločinu, formám prostituce a možným způsobům páčání. V další části je stručně pojednáno o právních aspektech prostituce i úvahách de lege ferenda o možném zákonném řešení problému.

Summary

The author of this article discusses the issue of prostitution and its effects on society, aspects of its relation to organised crime, the forms of prostitution, and possible ways of committing it. In the next part, he discusses legal aspects of prostitution as well as considerations de lege ferenda about a possible legislative solution of the problem.

Klíčová slova

prostituce, veřejná správa, protiprávní jednání, přestupek, trestný čin, vyhláška, zákon

Keys words

prostitution, public administration, unlawful conduct, violation, delict, public notice, law

1. Úvod

Téma prostituce jsem si vybral proto, že s tímto závažným problémem společnosti se začal počátkem devadesátých let minulého století zabývat i náš demokratický stát. Změna politického systému, úplná změna právních norem a nastolení principů demokracie sebou bohužel přinesla i negativní jevy, mezi něž patří i prostituce. Otevřením hranic nastala migrace cizinců na naše území, mravní úpadek společnosti a polistopadové nadšení přineslo i mylný názor, že veřejné domy jsou neodmyslitelnou součástí západní svobody a demokracie. Začaly vyrůstat první erotické salony a netrvalo dlouho a začala se objevovat i pouliční prostituce.

Prostituce sebou přináší řadu negativních jevů. Je to nezanedbatelné nebezpečí mravní. Přináší sebou i trestnou činnost majetkovou, násilnou nebo mravnostní, ale delší dobu se této oblasti věnuje i organizovaný zločin. Liberální přístup společnosti, partnerské vztahy, výchova v rodině, nedostatečná osvěta a chybná legislativa, to vše přispělo k tomu, že prostituce začala nekontrolovatelně bujet. K dalším negativním jevům můžeme řadit porušování veřejného pořádku, bezpečnosti silničního provozu, úpadek mravnostní etiky, rozmach pornografie. Zvýšilo se riziko přenosu pohlavních chorob, kde mezi nejnebezpečnější patří nemoc HIV.

V období vlády komunismu byla prostituce v naší republice věcí, která většinu obyvatelstva zneklidňovala, protože se jednalo většinou o latentní kriminalitu. Prostituci vykonávaly ženy dobrovolně, většinou v restauračních a hotelových zařízeních, za účelem získání peněz bez pracovního nasazení ve výrobních procesech. Dalším důvodem, proč prostituce nenabyla větších rozměrů je skutečnost, že se vedly evidence osob žijících se prostitutí a osob kořisticích z této nelegální činnosti a státní orgány měly prostředky k potírání tohoto nelegálního obchodu.

Od roku 1991 po skončení vlády komunistické strany, nastolením principů demokracie a úplnou změnou právních norem, zejména chaotickým rušením větší části totalitních zákazů a příkazů bez náhradních adekvátních

opatření, zejména ve věci prostituce došlo k nárůstu osob živících se prostitucí ve většině regionů sousedících se západními zeměmi. Neschopnost státních orgánů při řešení této otázky přispěla k široké expanzi prostituce a forem trestné činnosti. Statistické policejní údaje dokazují, že naše republika přestala být tranzitní zemí a stala se zemí určení, kam proudí ženy s celého světa. Pro občany naší republiky se prostituce stala obchodem s velkými zisky a malým rizikem dopadení a usvědčení z páchání některých forem trestné činnosti.

V naší republice je denní počet prostitutek odhadován na 6300. Průměrný denní výdělek prostitutky je odhadován na 2600,- Kč a počet odpracovaných dní v roce u prostitutek je odhadován na 365 dní. Tedy roční nezdaněný zisk prostitutek v naší zemi činí 5,978 miliard Kč. Toto číslo hovoří samo za sebe a je zřejmé, že se nejedná o nezanedbatelnou položku, o kterou stát přichází na daních. K tomu je třeba podotknout, že některé dívky ale i muži provozují prostituci nedobrovolně a to ve formě privátní prostituce, hotelové, bytové, barové nebo pouliční. Přesná čísla prostituujících osob nejsou nikde vedena, ale je odhadováno, že celkový počet osob v České republice je 15.000 až 25.000. Je nutné, aby se naše státní legislativní orgány započaly vážně zabývat otázkou prostituce v celorepublikovém měřítku, protože se jedná o historicky celospolečenský problém, který není dostatečně represivně řešen. Jsem si však vědom, že najít účinné a v rámci zákona legální řešení není lehké.

2. Cíl práce a metodika

Z důvodu, že se při své práci setkávám s problémem sexuální turistiky občanů ze zahraničí, převážně západních států a s jednotlivými formami trestné činnosti, které tento jev provázejí, rozhodl jsem se touto problematikou zabývat ve své diplomové práci.

Práci jsem zaměřil na zhodnocení trestné činnosti a negativních jevů, které prostituci provázejí s cílem navrhnout jedno z mnoha řešení de lege ferenda. Vycházel jsem z historicky doložené skutečnosti, že prostituci nelze vymýtit a proto jako řešení přichází v úvahu odstranění negativních jevů, které provází prostituci.

V průběhu zpracování této práce a studiem materiálů jsem si uvědomil, že jinak na prostituci bude nahlížet starší člověk z vesnice, který prostitutku uvidí poprvé a zcela jinak člověk, který se s prostitucí setkává dnes a denně. Při řešení této problematiky jsem využil údaje z odborné literatury. Vycházel jsem také ze svých praktických zkušeností a zkušeností kolegů od Policie ČR a to zejména Okresního ředitelství Policie ČR Cheb, kdy zahraniční listy srovnávají město Cheb s Thajským Bankokem. Velká návštěvnost německých „turistů“ vytváří ideální podmínky pro prostituci.

3. Historický vývoj prostituce

Traduje se, že prostituce je nejstarší řemeslo na světě. Tato hypotéza nebyla nikdy doložena, ale na druhé straně nebyla ani vyvrácena žádnými vědecky doloženými skutečnostmi.

Jako obecnou definici můžeme uvést, že prostituce je poskytování pohlavního styku za plat, z profese.¹⁾

Prostituce je sociální jev, který lidskou společnost zřejmě provází od počátku věku. V pravěku nebyla vědecky nikdy doložena, ale ve starověku se s ní již můžeme setkat ve většině existujících zemí. Nejstarší záznamy o prostituci můžeme nalézt v záznamech okolo roku 2300 př. n. letopočtem v Mezopotámii a sledovat její rozšíření do dalších zemí.

Ringdal N.J., ve svém díle „Nejtěžší povolání světa, kapitoly z dějin prostituce“ popsal vývoj prostituce takto.²⁾ Prostituce je sociální jev, který lidskou společnost zřejmě provází od počátku věku, i když v matriarchátu se nejednalo o prostituci takovou, jakou ji známe dnes. Institut manželství teprve vznikl a existovaly různé náboženské rituály, které byly nazývány „chrámovou prostitucí“. Například v Chaldei, zemi, která hraničila s Mezopotámií, byla prostituce součástí jejich filozofie a jedním z hlavních prvků kultu Venuše. Tímto způsobem byla prostituce postavena do role posvátné, kdy místem byl Venušin chrám.

Ženy se řídily zákonem, který zněl: „Každá v zemi zrozená žena, musí jednou za života svého odebrat se do Chrámu Venušina a tam se poddati cizinci. Nesmí se domů dříve navrátit, dokud jí do klína nebude vhozen peníz.“

Splněním tohoto zákona, ženy splnily vůli bohyně a mohly se navrátit domů. Kult Venušin se brzy rozšířil do Asie a Afriky, kde našel své následovníky, a bohyně měla v každé zemi jiné jméno.

¹⁾ KLIMEŠ, L. *Slovník cizích slov*. Praha: Dotisk 5., přepracované a doplněné vydání 1995. 609 s. Publikace číslo 2-54-13/5b

²⁾ RINGDAL, N.J., *Nejtěžší povolání světa, kapitoly z dějin prostituce*. Doplněk, 2000. 425s. ISBN 80-7239-046-5

Kult Venušin se rozšířil také do Řecka, kde byl šířen pod různými jmény. Existovaly zde dva druhy Venuše. První nebeský, který byl čistá a druhý pozemský neboli Pandemosský, který byl hříšný. Venuše byla uctívána v Řecku pod jménem Hetaera nebo Porne (družka nebo nevěstka). V chrámech sloužící nevěstky získaly časem uplatnění jako služby kněžek a nazývaly se hetéry. Jejich hlavní povinností bylo rozmnožovat oltářní příjmy. Přestože uměleckým vkusem a osobností byly na úrovni antických žen, většinou zůstávaly otrokyněmi a nebyly právoplatnými občankami.

V období 640 – 560 př. n. letopočtem založil řecký státník Solón (řecký zákonodárce, který zlegalizoval prostituci) v Athénách státní nevěstinec, kde pracovaly otrokyně, které byly vydržovány ze státních peněz. Nevěstinec měl přinášet zisk státu. Tento nevěstinec byl prvopočátkem a začaly vznikat další veřejné domy. V letech kolem roku 450 př. n. letopočtem nastala doba rozkvětu prostituce pro blaho státu. V této době byly již vybírány daně z provozování prostituce, které se staly důležitou součástí příjmů, z kterých stát financoval svoje potřeby.

Athénské prostitutky nebyly postaveny sobě na roveň, ale dělily se do tří hlavních tříd: 1) Dikteriatky, 2) Auletridy, a 3) Hetéry. Pokud bychom měli jejich postavení vyjádřit v sociálním postavení, byly nejnižší Dikteriatky, kterým Solón za sídlo určil veřejný nevěstinec, kde byly povinny být po vůli každému, kdo do tohoto chrámu vstoupil a zaplatil stanovenou cenu.

Lépe na tom byly Aletridy, jinak se nazývající také flétnistky. Ty se mohly pohybovat volně a navštěvovat podle pozvání slavnostní hostiny. Svým uměním tance, zpěvu a hrou měly rozněcovat náladu hostů, kterým pak musely „být po vůli“.

Nejlépe ze sociálního hlediska a svobody rozhodování na tom byly Hetéry, které byly prostitutkami a nechaly si za to platit. Přesto měly svobodu volby a zaprodaly se jen tomu, kdo se jim líbil.

Prostituce si našla cestu i do Egypta, země kněží, kteří kázali o úctě k bohům a morálce Egyptanů. V této zemi měla prostituce jedinou formu a to

materiální, směřující k dosažení bohatství. Prostituce byla zcela legální, byla zákonem dovolena.

Jak se vyvíjelo lidstvo, a měnil se přístup k mravním otázkám, měnil se i přístup k formám provozování prostituce. S příchodem křesťanství se otázka morálky stala prvořadou. Započaly snahy o potlačení prostituce a její regulaci. Tento sociální jev byl přijat jako nutné zlo, které nelze zcela odstranit, ale je potřeba jej omezit. Prostituce přinášela do státní kasy nezanedbatelné sumy. Na druhé straně došlo k zpřísnění zákonů, týkající se kuplířství a prostituce mužské.

Každý stát řešil tuto otázku odlišně. Jedním z prvních příkladů řešení otázky prostituce byla Kapitularia Karla Velikého z roku 801.

Prostituce plynule přešla i do středověku, kde placený sex byl nezbytný jako ochrana před horším zlem a to cizoložstvím a sváděním počestných žen. Jediné co bylo vymýceno, byla veřejná homosexuální prostituce a to vlivem náboženství. Prostituci podléhali hlavně lidé nevolní. Středověkou prostituci posiloval nadbytek žen, neboť muži umírali ve válkách. Středověká vojska byly vždy doprovázeny větším množstvím markytánek a potulných žen, které se živily prostitucí. Veřejné domy patřily městu a město je dále pronajímalo, čímž opět stát těžil z prostituce. Všechna zákonodárná opatření vedla k tomu, aby prostituce byla pod dohledem státu, dobře střežena, řádně cechovně organizována a přísně lokalizována. Každá volná pouliční prostituce byla radikálně potlačována. Přes veškeré úsilí kontrolovat a spravovat prostituci státem, se toto nikdy nepodařilo. Počet nevěstek byl velký a tyto se soustřeďovaly do soukromých bytů, volné ulici, do krčem, tančiren apod.

Koncem 15. Století, v období renesance, postihla lidstvo velká pohroma, do té doby neznámá – nemoc syfilis. Epidemie syfilitidy zásadně změnila postoj k prodejnému sexu. Všeobecné utrpení podnítilo hon na prostitutky, které byly označovány za původkyně této nemoci. Veřejné domy byly uzavírány, prostitutky byly vyháněny ze země. Byly pranýřovány, bičovány a byl jim vypalován cejch. To mělo za následek, že vzrůstala prostituce „volná“ a tajná.

Veřejné domy byly opět otevírány, ale ne oficiálně. Úřady byly pouze trpěny a prostitutky zde začaly být vydírány.

V 17. a 18. století se prostituce výrazně rozdělila na chudé a zločincem straně jedné a na velké boháče na straně druhé. Pouliční prostituce byla totálně degradována. Současně s tímto jevem to byla i doba vznešených kurtizán, metres a salonů. Syfilis se dále rozšiřovala, až se dostal i do Evropy.

Šlechta byla poražena a kapitalistická společnost potřebovala jinou rodinou morálku. Z luxusních „bordelů“ se staly úzce specializované veřejné domy, kdesi novodobý boháči mohli dopřát jakýkoliv druh sexu. Velmi bujela dětská prostituce, obzvláště v Londýně, v Paříži a v amerických velkoměstech existovaly dětské veřejné domy. Ty byly určeny výhradně k dětské prostituci. Zde byly dvanáctileté holčičky a pohlavní styk s nimi nebyl protizákonný. Roku 1864 královna Viktorie podepsala zákon o nakažlivých chorobách a každá prostitutka se musela podřídit lékařské prohlídce. Pokud tak neučinila, byla bez soudu poslána do vězení do doby, než se této prohlídce podrobila. Tento kontroverzní zákon byl zrušen v roce 1886 a věková hranice beztrestnosti byla zvýšena z dvanácti let na let šestnáct.

Rakousko-Uhersko přijalo od roku 1884 prostituční reglement, který nařizuje: „Bordelářkou smí být jen ta ženština, která nikdy nebyla trestána a o níž je možno předpokládati, že dovede udržet pořádek. Bordelářka smí mít pouze jeden bordel, a to v ulici úplně odlehlé. Koncesi ke zřízení nebo přeložení botelu, jakož i toleranční lístek pro nevěstky vydává jen vrchní hejtmán. V jednom botelu musí být nejméně pět děvčat a nejvíce patnáct. Zřízení botelu, kde je kostel nebo škola, jest zapovězeno. Je-li však v ulici, kde již bordel se nachází zřízena škola nebo kostel, musí býti bordel zrušen nebo přeložen. Děvčata mladší sedmnácti let a bez tolerančních lístků v botelech trpěna býti nesmí“.³⁾

V 19. Století panovala velká bída a hlad a tak se vedle veřejných domů nebývale rozšířila volná pouliční prostituce. Takzvaný „pasák“ měl tehdy jiný

³⁾ Trestní zákon č. 117/1852 ř.z.

význam než v současné době. Byl to muž, který prostitutku ochraňoval, sháněl jí zákazníky a velmi často to byl jediný a skutečný přítel prostitutky. Pokud se objevil „ochránce“, který prostitutku příliš vykořisťoval, nebo jí dokonce mlátil, prostitutka od něj prostě utekla k jinému pasákovi, který ji pak poskytl ochranu před tímto hrubiánem. Paradoxně si v této době žily prostitutky lépe, než ženy, které pracovaly jako početné dělnice. Prostitutek tak neúměrně přibývalo. Ve společnosti to vzbudilo obavu, že se z příliš mnoha chudých žen stanou prostitutky. Proto začala policie ženy reglementovat. Policie si začala vytvářet seznamy žen, o kterých se domnívali, že jsou prostitutkami. Takto zapsané ženy mohly provozovat prostituci za stálého dozoru policie. Prostitutky byly nuceny k pravidelným lékařským prohlídkám. Tato reglementace však neměla téměř žádný efekt. Pohlavních chorob nebylo. Později bylo odborníky dokázáno, že jen nepatrná část prostituce byla postižena reglementací a to právě ta část prostitutek, která byla nejméně nebezpečná. Skutečnost, že Lourinská nemocnice, která byla vyhrazena pohlavně nemocným ženám, které mohly volně přicházet a odcházet, byla vždy plná. Oproti nemocnici Saint-Lazare, kam byly ženy přiváděny násilím, byla poloprázdná, ukazuje na to, že tento reglementační přístup k řešení prostituce nenesl očekávané výsledky. Právě naopak, reglementované prostitutky měly neustále strach před nuceným pobytem v nemocnici, tak se snažily lékařské prohlídce vyhnout, i když byly vážně nemocné. Po první světové válce, roku 1922, byla registrace prostitutek zrušena. K tomu svým dílem přispěl i náš prezident T. G. Masaryk. A po druhé světové válce byly veřejné domy u nás definitivně zrušeny.

Prostituci se dařilo zejména v době válek, ale dokázala přežít i v době míru a všech druzích státněpolitických systémů.

Za doby socialismu byla prostituce vládnoucími komunisty vykázána na okraj společnosti. Prostituce jako taková byla téměř vymýcena. Pochopitelně se tuto nepodařilo potlačit zcela, ale veřejný placený sex se stal velmi okrajovým jevem. Jednalo se tak povětšinou o latentní kriminalitu. Prostituci provozovaly ženy, ale i muži, dobrovolně, většinou v restauracích, hotelech a ve velkých městech na vlakových nádražích. Policie vedla evidenci prostitutek a státní

orgány měly prostředky k potírání této nelegální činnosti. Velkou roly zde sehrála také skutečnost, že v této době byl na našem území minimální turistický ruch.

Po listopadové revoluci roku 1989 jsme všichni jásali nad nově nabytou svobodou. Většina z nás se domnívala, že prostituce je znakem svobodného světa. Pravou prostituci jsme vídávali pouze ve filmech ze západu a zdálo se, že to je ten pravý svět za železnou oponou. Rychle se začaly budovat první masážní erotické salony, i když hned po revoluci někteří odborníci před veřejnými domy důrazně varovali. V současné době se s prostitucí setkáváme téměř na každém kroku, zejména v příhraničních oblastech západních a severních Čech a ve velkých městech. Není pochyb o tom, že s prostitucí souvisí i trestná činnost.

4. Trestné činy a aspekty spojené s prostitucí

Prostituci lze charakterizovat a dělit podle různých kritérií. Za příkladné však považují následující dvě kritéria. První je odvozováno od subjektu poskytování sexuálních služeb za úplatu. Zde jde o ženskou a mužskou prostituci a dětskou prostituci. Druhým kritériem je vymezení prostituce podle prostředí, ve kterém je vykonávána. Toto kritérium se vztahuje jak na prostitutky z řad žen, tak i mužů. Orientačně lze vymezit pět základních forem.⁴⁾

Privátní prostituce. Tato prostituce je vykonávána ženami nebo muži „na úrovni“, kteří jsou schopni klienta i reprezentovat při jeho společenských povinnostech, na veřejnosti apod. Jde o prostitutky s vlastní malou a relativně stálou klientelou. Prostituci poskytují v soukromých, luxusně zařízených bytech, zpravidla vysoce solventním klientům.

Hotelová prostituce. Jde o obdobnou kategorii prostitutek jako v první skupině. Rozdíl je jen v tom, že jejich klientela není stabilní. Společenská úroveň prostitutek se odvíjí od kategorie hotelů a klientů. V převážně míře jde o prostituující osoby s poměrně vysokým vzděláním, dobrým vystupováním. Zpravidla ovládají alespoň jeden světový jazyk. Jejich klientelou jsou zpravidla cizinci. Na jejich prostituci profitují obvykle další osoby, například recepční, hotelový personál a taxikáři.

Bytová prostituce. Jde o poměrně širokou škálu prostituujících osob, provozujících prostituci ve vlastních bytech. Prostituce je velmi často prováděna za přítomnosti třetích osob, ne zřídka manželů, kteří vlastně vystupují v pozici kuplířů vlastních žen a dětí. Do této kategorie můžeme přiřadit i prostituci dětskou. Nezřídka se jedná o poskytování hromadného sexu. Průvodním jevem

⁴⁾ Zpráva ministerstva vnitra k Rozboru problémů souvisejících s prostitucí, předkládanou a schválenou vládou České republiky v roce 1999 a následujících.

této kategorie je četná majetková trestná činnost (zákazník je okraden), včetně ohrožování mravní výchovy mládeže (prostituce za přítomnosti dětí). Z dalších rizik lze vyjmenovat rizika zdravotní, sociální a kriminální, spočívající v tom, že bytová prostituce má velmi blízko k organizované kriminalitě.

Barová prostituce. Tato prostituce je provozována v různých tzv. sexbarech, „masážních“ salonech a erotických podnicích. Je často spojena s obchodem se ženami, násilím, vydíráním a mravnostní trestnou činností, zejména s trestným činem znásilnění, ke kterému dochází zpravidla v počátečních fázích prostituování žen, které byly k prostituci zláhány podvodným způsobem. Prostitutky jsou často cizinky, které vykonávají prostituci velmi často z donucení. Dalším faktorem ovlivňující nebo související s tímto druhem prostituce je organizovaná zločinnost.

Pouliční a silniční prostituce. Jde o nejproblémovější formu prostituce. Věková kategorie prostituujících osob je zpravidla nízká. Intelektuální úroveň a stupeň vzdělání je také na nízké úrovni. Velmi často jde o osoby mentálně zaostalé, sociálně nevyspělé, které poskytují pohlavní styk a jiné formy sexuálního styku téměř kdekoli a komukoli. Prostitutky této kategorie, jedná se téměř výhradně o ženy, jsou také často závislé na drogách. U této formy prostituce je velmi vysoké riziko pohlavních chorob a páchání různorodé trestné činnosti. Z této prostituce profitují tzv. „pasáci“, kuplíři. U této formy prostituce je typický rychlý, anonymní a nejlacinější sex jakéhokoli druhu.

Samostatnou kategorií je **homosexuální prostituce**. Je poskytována převážně mladými muži nebo spíše chlapci ve věku okolo 18 let. Je zajímavé, že tato prostituce nemusí být a v řadě případů také není poskytována muži s homosexuálním zaměřením. Tato prostituce má mezi mladými muži výrazně komerční charakter. Většina prostitutů pochází z rozvrácených, sociálně slabých a dysfunkčních rodin. Velmi úzká spojitost u této formy prostituce je

s drogovou a alkoholovou závislostí. Homosexuální prostituti jsou nejrizikovější kategorií pro šíření pohlavních chorob, včetně šíření nemoci AIDS.

Za nejnebezpečnější je považována z celospolečenského hlediska **dětská prostituce**. Jde o vysoce latentní podobu prostituce. Kuplíři a organizátoři dětské prostituce jsou si dobře vědomi, že se dopouštějí společensky velmi nebezpečné trestné činnosti. Množí se však i případy, že děti provozují prostituci z vlastního rozhodnutí za účelem získání finančních prostředků. Častěji je však dětská prostituce organizována kuplíři. Dětská prostituce je velmi úzce provázána i na dětskou pornografii.

Uvedené formy prostituce mohou být velmi úzce spojeny také s internetem, který slouží jako nabídkový katalog způsobu, formy a rozsahu prostituce. Na internetu lze nalézt řádově desítky odkazů na erotických stránkách vztahujících se k nabízení prostituce a s tím velmi úzce propojené pornografií.

S prostitucí je spojeno široké spektrum trestné činnosti. A to jednak páchané samotnými prostituujícími osobami, tak i trestné činnosti páchané na těchto osobách. Řada prostituujících osob vykonává prostituci dobrovolně, jak již bylo vzpomenuáno z komerčních důvodů. Existuje však nemalé procento žen, které pro vysoké zisky kuplířů a osob podílejících se na prostituci, jsou k ní donucovány. A s tím souvisí i **organizovaný zločin**. Kuplíři organizující prostituci mají ve „správě“ zpravidla několik žen, které nutí k prostituci. Jejich činnost je organizačně propojena, i když se nedá říci, že by existovala mezi nimi stálá organizační vazba. Dají se však vysledovat určité prvky, formální znaky charakteristické pro organizovanou skupinu. Jen ojediněle lze hovořit o zločinném spolčení ve smyslu § 89 odstavce 17 trestního zákona. Organizovaná skupina zabývající se kuplířstvím mívá několik členů, mezi které jsou rozděleny úkoly.⁵⁾

⁵⁾ Trávníčková, I.: Organizování prostituce - očima policejních expertů. Trestní právo, 1996, 2, s. 15-16.

Tipař je osoba, která vyhledává ženy a dívky jako potenciální prostitutky. Soustřeďuje se zejména na kluby, diskotéky, ale také na osoby prostituujících na ulici, silnici nebo v různých klubech.

Náborář je osoba, která vytipované osoby kontaktuje a podvodně je najímá na různé finančně atraktivní činnosti. Ve skutečnosti se je však snaží získat k provozování prostituce

Dopravce zajišťuje přepravu dívek na místo určení, kde provozují prostituci. Náborář a dopravce bývá velmi často jedna a tatáž osoba.

Pasák, kuplíř je osoba, která nutí ženu k prostituci, a to i za použití násilí, vybírá zisk, organizuje „práci“ prostitutek, vymezuje jejich rajon, hlídá je a často vystupuje i jako „ochránce, bodyguard“ prostitutek.

Hlídač aut je osoba, která hlídá auto zákazníka po dobu, co je mu poskytována sexuální služba. Nejde o typickou činnost, zastoupení tohoto člena organizované skupiny je závislé na mstu, ve kterém je prostituce poskytována.

Poskytovatelé klíčů jsou osoby, které za provizi nebo úplatu půjčují k provozování prostituce svůj byt.

Dohazovači jsou osoby, které kontaktují potencionální zákazníky. Provizi získávají od prostitutky, kuplíře nebo zákazníka.

Padělatelé jsou osoby, které zhotovují falešné doklady pro dívky určené k obchodu do zahraničí.

K získávání vhodných obětí k provozování prostituce z řad mladých žen a dívek pachatelé využívají zejména jejich naivity, touhy po dobrodružství a snadném výdělku.

K typickým způsobům získání ženy k prostituci patří:

- Dívky jsou k prostituci nuceny rodiči nebo blízkými příbuznými. Tento způsob je využíván zejména v romských rodinách, kde jsou k prostituci takto nuceny i nezletilé dívky.
- Privátně prostituující dívky se dostávají po čase do závislosti a pod „ochranu“ pasáků; jestliže takto odmítají vykonávat prostituci, jsou k ní opět nuceny různými formami donucení.
- Dívky jsou k prostituci svedeny jinou prostitutkou, zpravidla kamarádkou, a dostanou se do závislosti a vlivu kuplíře.
- Po vytipování jsou dívky kontaktovány a s jejich souhlasem zavedeny do prostředí prostitutek nebo po vytipování jsou dívky přinuceny k prostituci zpravidla poté, co byly násilně zavlčeny do místa určení k výkonu prostituce a zde prodány pasákovi.

Stanovení „pravidel“ prostituce je rovněž různé, zejména s ohledem na místo, kde je prostituce vykonávána. Ženy, které provozují prostituci v hotelích, privátně nebo jiných objektech na vysoké úrovni, zpravidla uzavrou dohodu s kontaktní osobou, kterou je obvykle dohazovač (vrátný, recepční, taxikář, majitel bytu apod.) o výši poskytované provize.

U ostatních žen a dívek je situace podstatně horší. Jsou seznámeny se základními pravidly komunikace s kuplířem, pravidly prostituce, stanoven podílu, který musí kuplíři odvést, a někdy jsou dívkám stanovovány minimální limity „zákazníků“ tak, aby byl uspokojen zisk kuplíře. Tyto dívky jsou zejména v počáteční fázi provozování prostituce k této činnosti donucovány násilím. Součástí donucování bývá i znásilnění ženy kuplířem a jeho společníky. Tyto ženy bývají omezovány na svobodě, na místo prostituce jsou odváženy, tam hlídány, po vykonané práci opět odvezeny na ubytovnu a tam opět hlídány. Při klasickém způsobu prostituce ceny sjednávají a peníze inkasují kuplíři. Cena je obvykle pevně stanovena za jednotlivé sexuální služby. Dívka získává z peněz zákazníka cca 50%. Cena za prostituci se řídí nejenom rozsahem sexuálních služeb, ale i atraktivností dívky, jejím věkem a celkovým vzhledem. Dívky jsou

na jednom místě při organizované prostituci přibližně dva měsíce, pak mění své působiště, protože se již stávají příliš známými a ztrácejí na atraktivnosti. Bývají proto i prodány jinému kuplíři do zahraničí. Ukončit prostituci je v podstatě možné útekem dívky, nebo se jí podaří oklamat hlídače a oznámit věc na policii. Výjimečně pak tím, že je zajištěna policií v rámci pátrání po jejím pobytu nebo v souvislosti s kontrolou cizinecké a pohraniční policie a pak vyhoštěna s republiky. Jestliže se poté dostane opět do moci kuplíře, následky bývají tragické.

Z dlouholeté praxe policie je možné konstatovat, že organizovaná prostituce a s tím spojené kuplířství je prováděno skupinou dobře organizovaných pachatelů, s přesně vymezenými úkoly. Práce skupiny se vyznačuje poměrně vysokou mírou plánovitosti. Jako typická forma organizovaného zločinu se však organizování prostituce vyskytuje jen výjimečně, a to zpravidla ve spojitosti s jinou závažnou trestnou činností, například obchodování se ženami.

4.1. Trestné činy spojené s prostitucí

Pojem norma je odvozen od latinského slova *norma* neboli míra, měřítko. V tom nejneobecnějším slova smyslu je tedy norma nástrojem pro poměrování reality, nástrojem k rozlišování mezi žádoucím a nežádoucím, ideálníma patologickým, dobrým a špatným, obvyklým a výstředním. Jde o obecné pravidlo chování, vdaném útvaru a kontextu přijaté, schválené a sdílené, jehož dodržování je potvrzováno pozitivními nebo negativními sankcemi.

Právní normy jsou obecně závazné, jsou vydávány ve zvláštní, státem stanovené formě a případné sankce jsou legální, státem vynutitelné.

V posledních letech značně vzrostl počet případů trestných činů v souvislosti s prostitucí. Pachatelé využívají sexuchtivých zákazníků k vlastnímu obohacení. Cizinci se stávají i oběťmi násilných trestných činů. Bohužel však ušetřeny nezůstávají ani ženy. Stávají se terčem jednotlivců a skupin, kteří chtějí zbohatnout na jejich úkor.

4.2. Trestné činy páchané na ženách

V souvislosti s prostitucí dochází k páchání trestných činů na ženách, a to buď činů směřujících k získání ženy k provozování prostituce, nebo při vlastním výkonu prostituce. Trestných činů se dopouští na ženách buď pasáci, členové organizovaných skupin kořistících z prostituce, nebo samotní zákazníci.

S prostitucí souvisí trestný čin **kuplířství** podle ustanovení § 204 trestního zákona, který je naplněním Mezinárodní úmluvy o potlačení a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob ze dne 1.12.1949, ke které Československo přistoupilo dne 14.3.1956. Vzhledem k vývoji a rozmáhání se této trestné činnosti, byly novelou z roku 1993 zvýšeny trestní sazby a zavedeny nové okolnosti podmiňující vyšší trestní sazbu.

V ustanovení tohoto trestného činu, v odstavci 1 je uvedeno „kdo jiného zjedná, přiměje nebo svede k provozování prostituce, nebo kdo kořistí z prostituce provozované jiným, bude potrestán...“ V odstavci 2 jsou uvedeny případy, kdy pachatel jedná proti vůli osoby provozující prostituci, které jsou přísněji postihovány.⁶⁾

Provozování prostituce, tedy provozování pohlavního aktu za úplatu, trestné není, ale je trestné kořistění z prostituce. Pachatelem může být muž i žena, formou zavinění je tu úmysl.

Z ustanovení tohoto trestného činu vyplývá, že trestné jsou dva druhy jednání:

1. Kdo jiného zjedná, přiměje nebo svede k provozování prostituce,
2. kdo kořistí z prostituce

Judikaturou je upraven pojem prostituce ve vztahu k § 204 trestního zákona, kde je uvedeno, že „prostitucí není jen pohlavní styk s jinými osobami za úplatu uskutečněný formou soulože, ale i všechny další formy ukájení pohlavního pudu jiné osoby stejného pohlaví tělesným stykem za úplatu“.

⁶⁾ § 204 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

K naplnění znaku „kořistí z prostituce provozované jiným“ není třeba, aby pachatel výslovně vyžadoval nebo vynucoval hmotný prospěch. Postačuje opakované úplaty za umožnění prostituce. Kořistěním může být například hmotný prospěch taxikářů, majitelů bytů, ale i majitelů nočních podniků, ve kterých se ženy nabízejí za úplatu. K stíhání těchto osob, zejména majitelů klubů, se Česká republika zavázala připojením se k Mezinárodní úmluvě o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využíváním prostituce druhých osob ze dne 1.12.1949.⁷⁾ První odsuzující rozsudky za kuplířství vynesl nad majiteli nočních klubů Okresní soud v Teplicích. Pachatelé tohoto trestného činu jsou hnáni vidinou obrovských zisků, které jim prostitutky svou činností přinesou. Této činnosti se dopouštějí nejen pasáci, ale i rodiče a manželé. V současné době se této činnosti dopouští skupiny osob, které mají rozdělené svoje úlohy. Jeden nebo více členů skupiny otypuje dívky, nejčastěji na diskotékách a snaží se je za pomoci slibů získat k prostituci. Nejčastěji se lze dočíst v tisku o špatných zkušenostech zamilovaných dívek, které přijedou za svými vyvolenými a zde jsou přinuceny k prostituci. Většinou za pomoci fyzického násilí a v mnoha případech je i znásilněna.

Skupiny, které kořistí z prostituce touto formou, dopravují dívky jednotlivým pasákům nebo nočním klubům. Ceny se pohybují od 50,- Eur až do 500,- Eur. Složení těchto skupin je většinou mezinárodní. Nejčastěji jsou skupiny tvořeny muži z Čech, Německa a ze zemí bývalého Sovětského svazu. Takto složené skupiny předávají ženy do erotických salonů, kdy si za jednu dívku inkasují zpravidla 100,- až 200,- Eur.

Samotným případem jsou dívky na útěku z domova nebo výchovných ústavů. Dívky k zabezpečení svých životních potřeb začnou s prostitucí samy, ale většinou si najdou pasáka, který jim vydělané peníze inkasuje a dává jim jen malou část zisku.

⁷⁾ Mezinárodní úmluva o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob ze dne 1.12.1949, čl. 2

Tato trestná činnost je velmi latentní. Dívky se ve většině případů bojí oznámit, že se staly obětí této trestné činnosti. Jsou zde případy pohřešovaných dívek, kdy je zde podezření, že jsou na některém místě nuceny k prostituci.

S trestnými činy páchaných na ženách dále souvisí trestný čin **znásilnění** podle ustanovení § 241 trestního zákona, který uvádí v odstavci 1, „kdo násilím nebo pohrůzkou bezprostředního násilí donutí ženu k souloži, nebo kdo k takovému činu zneužije její bezradnosti...“. V odstavci 2 je uvedena kvalifikovaná skutková podstata zakládající vyšší trestní sazby.⁸⁾

Objektem je právo ženy svobodně rozhodovat o svém pohlavním životě. Předmětem útoku je jen žena. Nezáleží na vyspělosti ženy, nezáleží také na její pověsti ani na tom, zda je pohlavně nedotčena, či zda vede nemorální život. Nezáleží také na tom, zda již měla s pachatelem pohlavní styk nebo nikoliv. Je-li žena mladší 15-ti let, použije se vyšší trestní sazby.

Skutková podstata tohoto trestného činu chrání výlučně ženy. Předmětem útoku nemůže být muž. V případě násilného jednání na muži, například ve vězení, užije se subsidiárních skutkových podstat, jako je omezování osobní svobody nebo vydírání.

Čin je dokonán provedením soulože. Souloží se rozumí výhradně vaginální pohlavní styk. Druhy orálního nebo análního styku nebo manuálního uspokojení, jsou trestně stíhány podle jiných skutkových podstat, jako je například omezování osobní svobody.⁹⁾

Z ustanovení tohoto trestného činu vyplývá, že trestné jsou dva druhy jednání:

1. násilím nebo pohrůzkou bezprostředního násilí donutí ženu k souloži
2. k takovému činu zneužije její bezradnosti.

⁸⁾ § 204 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

⁹⁾ § 231, 235, 237 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

Za násilí ve vztahu k ustanovení § 241 trestního zákona se považuje použití fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání nebo zamezení vážně míněného odporu ženy a dosažení soulože proti její vůli. Donucení k souloži znamená, že pachatel svým násilným jednáním překoná vážně míněný odpor ženy nebo žena podlehně jen proto, že nemá jiného východiska. Stavem bezbrannosti je stav, v němž žena nemůže klást odpor. Může být způsoben například opilostí, spoutáním nebo spánkem.

Pachatelem trestného činu podle § 241 trestního zákona může být nejen muž, ale i žena. Ve zvláštní části trestného práva hmotného, autorem je Josef Kuchta, se uvádí, že pachatelem může být jen muž. Žena může být spolupachatelkou například v případě, kdy užívá násilí, aby muž mohl provést soulož. Naproti tomu v judikatuře ustanovení trestného činu znásilnění v trestním zákoně, jehož autorem jsou Jiří Jelínek a Zdeněk Sovák, je uvedeno, že pachatelem (spolupachatelem) trestného činu znásilnění může být i žena, jestliže násilím nebo pohrůžkou bezprostředního násilí donutí jinou ženu k souloži s mužem. Formou zavinění jde o trestný čin úmyslný.

Jednou z možností, kdy dojde k znásilnění prostitutky, je případ, že prostitutka si domluví orální styk, ale na osamělém místě dojde k pohlavnímu styku proti vůli prostitutky. Jednou z dalších možností jsou případy, kdy si prostitutka nastoupí do vozidla s více muži, kdy jeden si s ní domluví pohlavní styk, ale poté musí strpět pohlavní styk i s ostatními muži. Jen málo prostitutek přijde tyto případy oznámit. A když už najdou odvahu, tak jen velmi malé procento případů se podaří objasnit.

Oběti znásilnění, jako druhu trestného činu páchaného na ženách, se stávají i ženy a dívky, které jsou k prostituci nuceny a jejich znásilnění má odbourat jejich psychické a morální zábrany.

Dalším trestným činem páchaných na ženách v souvislosti s prostitucí je **ohrožování mravní výchovy mládeže** podle ustanovení § 217 trestního zákona. Toho se dopustí ten, „kdo vydá, byť i z nedbalosti, osobu mladší než

osmnáct let nebezpečí zpustnutí tím, že jí umožní vést zahálčivý nebo nemravný život nebo ji svádí k zahálčivému nebo nemravnému životu.¹⁰⁾

Objektem je ochrana mládeže před vlivy, které mají za následek nebezpečí zpustnutí. Předmětem útoku mohou být jen osoby mladší 18-ti let. Ustanovení tohoto trestného činu je charakterizováno dvěma způsoby spáchání, a to za prvé umožnění takové osobě vést zahálčivý nebo nemravný život, a za druhé svádění takové osoby k zahálčivému nebo nemravnému životu. K naplnění znaku „vydá osobu mladší než osmnáct let nebezpečí zpustnutí“ tak, že tento znak je naplněn, osvojuje-li si osoba mladší než osmnáct let v důsledku konání nebo opomenutí pachatele návyky, sklony a zájmy, které zpravidla vedou k jejímu morálnímu úpadku. Mezi příklady návyků, které vedou ke zpustnutí, můžeme například uvést propadnutí alkoholu nebo drogám, prostituce, pohlavní nevázanost, soustavné páchání úmyslných trestných činů a soustavné záškoláctví.

Pachatelem může být kdokoliv. Tedy nejen ten, kdo má zvláštní povinnost o osobu pečovat. Ve vztahu k umožnění vést zahálčivý život postačuje k trestnosti nedbalost, samotné svádění je úmyslné. Z hlediska právní teorie má tento trestný čin následek ohrožovací. Není třeba, aby ke zpustnutí došlo, postačí, že tento stav hrozí.

V období letních prázdní v roce 1999 evidovalo obvodní oddělení Policie ČR v Chebu deset dívek ve věku 16-ti let, které se pohybovaly v místech, kde se soustřeďují prostitutky. Tyto dívky nebyly nikdy přistiženy při nabízení sexuálních služeb, nebyly pohřešované a nepodaly oznámení, že by se staly obětí trestného činu. Zjištěné skutečnosti byly oznámeny místně příslušným orgánům péče o dítě a policejním orgánům. Bylo požadováno šetření pro podezření ze spáchání trestného činu ohrožování mravní výchovy ze strany rodičů. Provedeným šetřením nebyly zjištěny skutečnosti, které by opravňovaly zahájit trestní stíhání. Dívky pocházely většinou z romského etnika.

¹⁰⁾ § 217 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

Za nejzávažnější trestný čin spojený s prostitucí považují trestný čin **obchodování s lidmi** podle ustanovení § 232a trestního zákona. V odstavci 1 tohoto paragrafu je uvedeno „kdo přiměje, zjedná, najme, zláká, dopraví, ukryje nebo vydá osobu mladší osmnácti let, aby ji bylo užito“ písmeno a) „k pohlavnímu styku nebo jiným formám sexuálního obtěžování nebo zneužívání“ bude potrestán....V odstavci 2 tohoto paragrafu uvedeno „stejně tak bude potrestán, kdo jiného za použití násilí, pohrůžky násilí nebo lstí nebo zneužitím jeho omylu, tísně nebo závislosti přiměje, zjedná, najme, zláká, dopraví, ukryje, zadržuje nebo vydá, aby ho bylo užito“ „k pohlavnímu styku nebo jiným formám sexuálního obtěžování nebo zneužívání“. V odstavcích 3 a 4 jsou taxativně vymezeny důvody, které zakládají vyšší trestní sazbu odnětí svobody, kde v odstavci 3 písm. d) je uvedeno „“ spácha-li takový čin v úmyslu, aby jiného bylo užito k prostituci.¹¹⁾

Objektem trestného činu je lidská důstojnost, svoboda rozhodování a morální zásady společnosti, s kterými jsou ustanovení tohoto trestního činu v příkrém rozporu. Ustanovením § 232a trestního zákona stíhající obchodování s lidmi, provádí Česká republika mezinárodní úmluvu o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob. Činnost pachatele je formulována v ustanovení tohoto trestného činu a jednání spočívá v přiměnění, zjednání najmutí, zlákáání, dopravení, ukrytí, zadržení nebo vydání u osoby mladší osmnácti let a u jiného v použití násilí, pohrůžky násilí nebo lstí, zneužití jiného, omylu, tísně nebo závislosti, přiměnění, zjednání, najmutí, zlákáání, dopravení, ukrytí, zadržení nebo vydání. Předpokládá se, že lidem není sdělen pravý důvod jejich oklamání a tímto jednáním jsou vlastně podvedeni. Jsou známy případy, kdy lidé jsou najmutí formou pracovní smlouvy na práci. V cizině však smlouva rázem přestane platit a lidé, převážně ženy jsou nuceny k poskytování pohlavního styku za úplatu. Formy donucení jsou široké. Od psychického zastrašování hrozbou násilí až po použití samotného násilí,

¹¹⁾ § 232a odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. d) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

kteřé často dosahuje týrání. Mnohdy k dosažení cíle slouží i znásilnění ženy nebo uvedení ženy v drogovou závislost. V mnoha případech je proti ženě použito fyzického nebo psychického násilí v době, kdy je žena ve stavu bezbrannosti.

Pachatelem může být kdokoliv. Subjektivní stránka spočívá v úmyslném jednání.

Česká republika přestala být tranzitním územím pro přepravu lidí z východních zemí na západ. Je zřejmé, že se Česká republika stala cílovou zemí.

4.3. Trestné činy páchané na zákaznících

Na občanech vyhledávajících služeb prostitutek se dopouští trestné činnosti pasáci a šlapky nebo ve vzájemné spolupráci. Spousta zahraničních turistů přichází na oddělení policie, aby oznámili, že v souvislosti s prostitucí se stali oběťmi trestného činu. Ve většině případů se jedná o předem připravené činy, které mají stejný scénář, ale mění se místa a občas i prostitutky. Některé prostitutky se místo pohlavního styku specializují na okradení zákazníka.

Nejrozšířenějším trestným činem, jehož oběť se zájemci o poskytnutí pohlavního styku za úplatu stávají, je trestný čin krádeže dle ustanovení § 247 trestního zákona. Toho se dopustí ten, „kdo si присvojí cizí věc tím, že se jí zmocní“, podle alternativ a) až e).¹²⁾ Krádež je v České republice nejčastěji páchaný trestný čin, bez ohledu na to, zda je páchán v souvislosti s prostitucí. Nejčastěji se krádeže dopouští pouliční prostitutky, které využijí nepozornosti zákazníka a okradou jej o finanční hotovost. Ve většině případů dojde ke krádeži v bytě, v době, kdy se zákazník sprchuje a šaty s osobními doklady a finančními prostředky má mimo dosah. Prostitutka využije této doby a zákazníkovi finanční hotovost odcizí. V některých případech se této krádeže

¹²⁾ § 247 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

účastní i pasák, který do bytu přijde a po krádeži peníze odnese. Není ojedinělý ani případ krádeže v osobních vozidlech, kdy prostitutka využije opět nepozornosti zákazníka a z odložených věcí mu odcizí peníze.

Pachatelé, kteří k okradení zákazníka použijí násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí, se dopustí trestného činu loupeže dle ustanovení § 234 trestního zákona. Ustanovení chrání osobní svobodu a majetek jedince. Čin pachatel dokoná užitím pohrůžky bezprostředního násilí a není nutné, aby pachatel tímto jednáním získal hmotný prospěch.¹³⁾

Je nutné v praxi rozlišovat trestný čin loupeže od trestného činu krádeže podle ustanovení § 247 odstavec 1 písm. c). Rozdíl je stanoven skutkovou podstatou těchto trestných činů. Pokud se pachatel věci nejdříve zmocní a poté užije násilí, jedná se o trestný čin krádeže. U loupeže musí být nejdříve splněna podmínka násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí před vlastním zmocněním se věci.

Novelou trestního zákona z roku 1990, bylo zakotveno ustanovení v § 89 odstavci 6 trestního zákona, ve kterém je uvedeno, že „trestný čin je spáchán násilím i tehdy, je-li spáchán na osobě, kterou pachatel uvedl do stavu bezbrannosti lstí“. Zakotvením tohoto ustanovení do trestního zákona bylo vyvoláno potřebou důraznějšího postupu a postihu osob, které poškozené před krádeží omámili za použití uspávacího prostředku. Před přijetím této novely se posuzovaly případy takové trestné činnosti jako trestný čin krádeže podle § 247 trestního zákona. Počet trestných činů spáchaných uspáním „erotických“ zákazníků se zvyšuje. Nejpoužívanějším prostředkem k uspání je Rohypnol, který je používán hlavně prostitutkami z romské etniky.

V drtivé většině případů dochází k loupeži v bytech. Pachatel vtrhne do bytu, kde se nachází prostitutka se zákazníkem a za použití násilí nebo pohrůžky bezprostředního násilí se zmocní finančních prostředků zákazníka. Dalším typickým scénářem je příchod pasáka do bytu, kde se vydává za

¹³⁾ § 234 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

manžela prostitutky, která je se zákazníkem v posteli. Pasák zákazníka zmlátí a vyhodí z bytu.

V rámci prevence byly v některých městech zhotoveny letáky, které upozorňovaly na trestnou činnost spojenou s prostitucí. Letáky byly rozdávány na hraničních přechodech a na policejních odděleních. Přestože tyto uvedené skutečnosti jsou v Německu dostatečně známy, najdou se mezi zákazníky i němečtí policisté.

Byl řešen případ, kdy německý policista byl s prostitutkou v bytě, do kterého vtrhl pasák s komplici, a požadovali peníze. Poškozený v obavě o svůj život raději vyskočil z okna. Policejní hlídka pachatele zadržela na místě činu.

Údaje ve statistikách nerozlišují u loupeží, zda byly spáchány v souvislosti s prostitucí, či nikoliv.

4.4. Některé další trestné činy a aspekty spojené s prostitucí

Pokud bychom chtěli rozebrat všechny trestné činy související s prostitucí, museli bychom sem zahrnout většinu trestných činů majetkových a některé násilné trestné činy. Tato problematika by však svou obsáhlostí splňovala podmínky samostatné práce. V této kapitole bude projednáno jen o některé trestné činnosti ve vztahu k prostituci.

S prostitucí souvisejí trestné činy vydírání podle ustanovení § 235 trestního zákona., omezování osobní svobody podle ustanovení 231 trestního zákona a zbavení osobní svobody podle § 232 trestního zákona. Tyto trestné činy jsou evidovány ve vztahu k přinucení ženy k prostituci. Při prováděných razíích jsou v některých klubech nalezeny ženy, které jsou zavřeny a za použití násilných praktik jsou nuceny k prostituci.

Jako příklad se dá uvést utajovaná a připravovaná akce s krycím názvem „Úder“. Při této akci bylo z několika „bordelů“ v severočeských městech osvobozeno čtyřicet pět bulharských žen. Ženy byly v těchto domech uzavřeny, nuceny k prostituci a jen jednou za den dostávaly jídlo.

Neměli bychom zapomenout na problém drog, který se v naší společnosti rozšířil po zvednutí železné opony a otevření hranic. Drogeny mají ve světě zvláštní postavení. Nelze jednoznačně přiznat ožívání drog jen pouličním prostitutkám. Drogeny se stávají prostředkem k ovlivnění osobnosti a přinucení ženy k prostituci.

Do jedné skupiny můžeme zařadit prostitutky, které užívají drogy dobrovolně jako odreagování od svých problémů. Do další skupiny můžeme řadit prostitutky, které jsou na drogách závislé a prostitucí získávají prostředky. V další skupině nacházíme ženy, kterým je droga podávána, aby si na ní vypěstovali závislost a byla s nimi snadnější manipulace. Pěstováním závislosti na drogách se snižují u žen jejich psychické a morální zábrany. Jejich závislost na drogách neponechává žádný prostor pro jejich osobní rozhodování a jsou povolené k prostituci.

Prodej drog patří mezi výnosný byznys. Výrobci drog a jejich dealeři šíří tento jed i na základních školách a jejich příjmy jsou z části opět investovány do drog. Trestní zákon pamatuje na nedovolenou výrobu a držení omamných a psychotropních látek a jedů v ustanovení § 187, § 187a, a §188 trestního zákona.

V ustanovení § 188a trestního zákona je trestně stíháno šíření toxikomanie. Česká republika se také proslavila výrobou drogy Pervitin, známé jako perník. Výroba této drogy se rozšířila mimo hranice naší republiky. Vedle této drogy se můžeme na našem území setkat s více druhy těchto omamných a psychotropních látek. Dnes můžeme běžně koupit hašiš, heroin, opium i kokain.

Prostituce je zdrojem obrovských finančních příjmů, které plynou z této činnosti do rukou kriminálních osob nebo organizovaných skupin. Není-li prostituce trestná, nepovažujeme-li jí za trestný čin, nelze příjmy získané z prostituce považovat za příjmy získané trestným činem. Tyto příjmy prostitutek by měly být zdaněny. Prostitucí jsou získávány obrovské částky, které by při svém zdanění přinesly našemu státu nezanedbatelný příjem. Únik těchto prostředků by měly sledovat instance k tomu určené. Žádný finanční

úřad se však nezabývá prostitutkami a jejich příjmy, které jim z jejich činnosti plynou.

Stejná situace je i v povinnosti placení zdravotního a sociálního pojištění. Každý občan České republiky nebo s trvalým pobytem na jejím území je plátcem zdravotního pojištění.¹⁴⁾ Osoby bez zdanitelných příjmů platí samostatně pojistné v určené výši za kalendářní měsíc.¹⁵⁾ Jsou taxativně určeny případy, kdy stát je plátcem pojištění prostřednictvím státního rozpočtu.¹⁶⁾

Obdobně stanovené podmínky a výše pojistného jsou určeny pro placení sociálního zabezpečení zákonem ČNR číslo 589/1992 Sb. se změnami a doplňky. Chybějící právní úpravou a nedůsledností, zejména v otázce sankcí za neplnění určených plateb, přichází náš stát o nezanedbatelné částky.

Mezi jeden z velkých negativních aspektů doprovázejících prostituci řadíme pohlavní choroby, které v době expanze erotiky, odbourávání mravních etických kodexů u části naší společnosti a střídání sexuálních partnerů, se mohou velmi rozšířit a stát se dalším problémem, se kterým bychom se museli potýkat. Neuplynulo mnoho času, co na Chebsku a Teplicku v souvislosti se sexturistikou propukla epidemie pohlavních nemocí, zejména kapavky a syfilidy, které jsou nejčastější vyskytující se pohlavní nemocí. Mezi nejznámější infekční onemocnění patří AIDS, jehož nositelem je virus HIV, který se přenáší jen jako ejakulát, krev nebo poševní sekret.

Na základě vyhlášky ministerstva zdravotnictví o opatřeních proti přenosným chorobám, byla nemoc AIDS prohlášena za nakažlivou lidskou

¹⁴⁾ zákon č. 48/1997 Sb. parlamentu ČR, o veřejném zákonném pojištění a o znění a doplnění některých souvisejících zákonů.

¹⁵⁾ zákon ČNR číslo 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění §10

¹⁶⁾ zákon číslo 48/1997 Sb. Parlamentu ČR o veřejném zákonném pojištění a znění a doplnění některých souvisejících zákonů, schváleno 7.3.1997, účinnost od 1.4.1997, uveřejněno v čísle 16/1997 Sb. na straně 1185 § 7 odst. 1.

chorobu.¹⁷⁾ Z hlediska právní teorie existují právní předpoklady pro stíhání osob za šíření nakažlivé lidské choroby nebo pohlavní nákazy dle § 189 nebo 190 trestního zákona.

S onemocněním pohlavní nemoci je spojena celá řada nepříjemností. Pacient je samozřejmě povinen „sdělit lékaři nejen zdroj své nákazy, ale i veškeré další sexuální kontakty a nesplnění těchto podmínek samo o sobě může vést k trestnímu stíhání a odsouzení. Rozhodnutí o povinném lékařském ošetřování, laboratorních vyšetřeních, o povinném či nuceném léčení, včetně ústavního, vydává ošetřující lékař.“¹⁸⁾ Řada prostitutek při onemocnění některou z těchto venerologických chorob nevyhledá pomoc lékaře a snaží se léčit za pomoci antibiotik. Svým přístupem a pokračováním v poskytování sexuálních služeb ohrožují další jedince možnou nákazou.

Je zřejmé, že problém pohlavních chorob je latentní, nejsou veřejnosti k dispozici věrohodně ucelené statistiky o počtu prostitutek nakažených některou z venerologických nemocí. Jako jeden z vlivů, který omezuje seznámení veřejnosti s těmito údaji, lze uvést kontroverzní zásadu lékařského tajemství.

Lékařské tajemství je pojem, který se opakuje v právních předpisech i etických kodexech. Tento pojem nelze zúžit pouze na povinnost lékaře, ale rozumí se jím v širším slova smyslu povinnost zdravotnického pracovníka zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, které se dozvěděl při výkonu svého povolání. Tato povinnost se vztahuje na všechny pracovníky ve zdravotnictví.¹⁹⁾ Povinnost mlčenlivosti má obecně závazný charakter a je možný její zánik nebo její prolomení v několika zákonem stanovených případech.²⁰⁾

Je alarmující, že v roce 2000 byl na okrese Cheb zjištěn výskyt devíti nových případů onemocnění kapavkou a 59 případů onemocnění syfilisem.

¹⁷⁾ vyhláška číslo 91/1984 Sb., o opatřeních proti přenosným nemocem

¹⁸⁾ Mitlöchner, M. Erotika a paragrafy. Praha. str. 78

¹⁹⁾ Císařová, D. - Sovová, O. Trestní právo a zdravotnictví. Praha. Orac 2000, str. 16

²⁰⁾ Císařová, D. - Sovová, O. Trestní právo a zdravotnictví. Praha. Orac 2000, str. 70

V kriminální statistice Policie České republiky, Okresního ředitelství Cheb za rok 2000, není uveden žádný případ Ohrožování pohlavní nemocí. Při tom je zřejmé, že osoby nakažené některou formou pohlavní nemoci, se dále pohybují ve společnosti a v případě prostitutek dochází k dalšímu šíření těchto nemocí.

V roce 1998 došlo na okrese Cheb k zjištění 21 nových případů infekce syfilisem. V roce 1999 to bylo 32 případů a v roce 2000 jej to již 59 případů. Zjištěných osob nakažených kapavkou v roce 1998 činil 28 případů, v roce 1999 to bylo jen 19 případů a v roce 2000 bylo evidováno 9 případů. Ze statistických přehledů je patrné, že u osob nakažených kapavkou převládají muži, oproti tomu syfilisem je nakaženo více žen. Statisticky je doloženo, že v zjištěných případech nákazy syfilisem i kapavky je nejvíce zastoupena věková skupina od 20 do 29 let.

O trestných činech pohlavní choroby se pojednává v trestním zákoně, kde jsou zařazeny v hlavě čtvrté mezi trestné činy Obecně nebezpečné, kdy se jedná o trestný čin Šíření nakažlivé choroby, a to jak v úmyslné, tak i v nedbalostní formě. V hlavě sedmé mezi trestné činy proti životu a zdraví, kdy se jedná o trestný čin Ohrožování pohlavní nemocí.²¹⁾

Trestní zákon postihuje toho, kdo vydá úmyslně nebo z nedbalosti, nebezpečí pohlavní nákazy a ustanovení se vztahuje na kapavku, syfilis, měkký vřed a takzvanou další pohlavní nemoc. Kdybychom pohlavní nemoci nedělili, tak by při současné existenci velkého množství pohlavně přenosných nemocí měla většina obyvatel České republiky bohatý trestní rejstřík.²²⁾

U uvedených trestných činů, je jednání pachatele, který způsobí anebo zvýší zavlečení nebo rozšíření nakažlivé lidské nákazy nebo pohlavní nákazy. Pachatelem uvedených trestných činů může být kdokoliv, po subjektivní stránce je trestná jak úmyslná, tak i nedbalostní forma.

²¹⁾ § 189, § 190, § 226 trestního zákona

²²⁾ Mitlöchner, M. Erotika a paragrafy. Praha. str. 75

Jmenované trestné činy mají z hlediska právní teorie následek ohrožovací. V případě, že již k přenosu pohlavní choroby došlo, je následek poruchový a půjde již o některý z trestných činů Ublížení na zdraví.²³⁾

Snaha regulovat prostituci se odrazila v zákoně číslo 128/2000 Sb. o obcích, který byl dále novelizován zákony č. 273/2001 Sb., 450/2001 Sb. a 320/2001 Sb. Významné z tohoto pohledu je ustanovení § 10 písm. b), ve kterém je zakotvena pravomoc obce ukládat omezení obecně závaznou vyhláškou k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku; zejména může stanovit, které činnosti, jež by mohly narušit veřejný pořádek v obci nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, lze vykonávat pouze na místech a v čase vyhláškou určených, nebo stanovit, že na některých veřejně přístupných místech v obci jsou takové činnosti zakázány.²⁴⁾ Porušení vyhlášky, které stanoví naznačené omezení, může být kvalifikováno jako přestupek podle § 46 odst. 2 zákona číslo 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Tedy i prostituce, je-li vykonávána na místech a způsobem, které obecně závazná vyhláška zakazuje, lze kvalifikovat jako přestupek a lze ji postihnout pokutou.

²³⁾ § 221, § 222, § 223 a § 224 trestního zákona

²⁴⁾ Obecně závazná vyhláška města Cheb k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku při nabízení, poskytování a vyhledávání sexuálních služeb na veřejných prostranstvích.

5. Trestné činy a aspekty spojené s prostitucí

Každý stát si na základě svého zřízení a svých zákonů, upravuje přístup k řešení prostituce na svém území. Existuje velké množství přístupů k prostituci. Některé státy ji postavily mimo zákon, jiné se jí snaží regulovat a jsou státy, které k otázce prostituce přistupují velmi liberálně. V této kapitole bych se chtěl zmínit zejména o třech evropských státech.

Jedním z nich je Spolková republika Německo, kde je prostituce regulována. Druhým z nich je Holandsko, které v řešení prostituce patří mezi státy liberální. Třetí je Norsko, kde je prostituce zcela zakázána.

Spolková republika Německo, náš soused, z kterého do našich hraničních měst proudí většina osob. Zde vyhledávají prostitutky, které jim umožňují nevázaný pohlavní styk za přiměřenou úplatu. V Německu je možné provozovat prostituci jen ve městech a obcích s počtem obyvatel vyšším než 30.000 obyvatel. Samotné provozování prostituce je upraveno místními zákony, kde jsou stanoveny oblasti, kde je provozování prostituce zakázáno. Je to v blízkosti škol a tam, kde se nacházejí zařízení pro děti a mládež. Prostituce není trestná, je regulovaná. Porušení zákonů upravujících prostituci má za následek trest ve formě vysokých peněžních pokut, které v případě nezaplacení jsou dále sankcionovány alternativními tresty, včetně trestu odnětí svobody.

V Holandsku také prostituce není trestná. Je však zakázaná prostituce mladistvých. Oficiálně je v Holandsku zakázáno kuplířství s finančním ziskem. Vláda přistupuje k prostituci jako k sociálnímu jevu, který je nedílnou součástí společnosti a nebude nikdy zcela vyloučen. Jsou zakázány podniky s prostitucí, tajné domy, sexkluby a veřejné domy s výklady. V praxi jsou však tyto podniky, které již existují, na území celého Holandska trpěny, pokud neruší klid. Vláda nad jejich přítomností zavírá oči. V současné době vláda v rámci tohoto zákazu dohlíží na to, aby počet sexklubů a veřejných domů nevzrůstal.

V Holandsku funguje specifický přístup policie k obětem obchodu se ženami ve spolupráci s organizací STV (Stichting Tegen Vrouwenhandel). Jedná se o organizaci zaměřenou proti obchodu se ženami. Pokud je policii nahlášen týkající se obchodu se ženami, policisté kontaktují tuto organizaci, která ženě poskytne v jednom z azylových domů, které jsou rozmístěny po celém Holandsku. Ženě je poskytnut finanční příspěvek a je jí povolen pobyt v Holandsku v délce tří měsíců. V této době se má rozhodnout, zda bude chtít pasáka žalovat. Pokud nechce, aby proti němu bylo zahájeno soudní stíhání a je v zemi ilegálně, musí po uplynutí povolené doby zemi opustit. Jestliže se rozhodne žalobu podat, může ona, a případní svědkové případu, zůstat v Holandsku až do skončení soudního jednání.²⁵⁾

Od 1. 1. 2009 platí v Norsku zákaz nákupu sexuálních služeb. Za jeho porušení hrozí tučná pokuta či šestiměsíční vězení, v případech dětské prostituce až tři roky za mřížemi. Nový přísný zákon o prostituci dává policii možnost například používat odposlouchávací zařízení k získávání důkazů.

²⁵⁾ ProFem a Rozkoš bez Rizika: „Pomoc obchodu se ženami v Holandsku *Ulice - Silnice - Dálnice*. Praha 1996, str. 99

6. Vývoj a právní úpravy prostituce na území ČR

Prostituce se rozšířila do všech krajín a nevynechala ani území České republiky, která v minulých dobách nesla jiné označení, nebo byla v područí Rakousko - Uherska. Prostitutky se uchýlovaly do velkých měst, kde jim jejich živnost rozkvétala a přinášela značné zisky. Z tohoto důvodu jsou dochovány zprávy o provozování prostituce zejména z Prahy, které bylo vždy sídlem králů a dalo se vždy nazvat velkoměstem.

Na našem území došlo k expanzi prostituce hlavně ve 13. a 14. století, kdy prostituce byla trpěna, ale jako nedůstojná živnost byla vytlačena z centra města na jeho okraje a byla pod dohledem kata. Mezi nejběžnější tresty pro prostitutky bývalo pranýřování, mrskání metlami, vyhnání z města nebo vypálení znamení „cejchu“. Dalším trestem bylo také „uříznutí vrkoče“, které bylo znamením a potupou pro povětrné ženštiny.

Náboženské ovzduší husitských válek přineslo značné omezení prostituce a zlé časy pro lehké ženštiny. Z Prahy byly všechny povětrnice vyhnány a veřejné domy rozbořeny. Byla stanovena přísná pravidla pro dodržování morálky a přísně trestány všechny formy cizoložství, smilstva a jiných nemravností. Husitský trestní řád měl přísná pravidla. Oba viníci byli při prvním přestoupení zákona postaveni na hodinu na pranýř. Při druhém přestupku cizoložství, jim mělo být vypáleno znamení hanby na čelo a byla jim poskytnuta možnost dohody s rychtářem ohledně výše pokuty. Při třetím poklesku jim měly být vyloupány oči a měly být vyhnány z města.

Tato opatření skončila s husitským odbojem - bitvou u Lipan. Opět nastala doba příznivá prostitutkám a zřizování bordelů. Nebylo nic nemravného na návštěvách bordelů nebo lehkých ženštin. Provozování prostituce bylo postaveno na roveň řemesla nebo živnosti.

Jedním ze základních právních řešení prostituce, se za vlády Karla V stal **útrpný trestní řád** z roku 1532, kde v článku 123 je kuplířství a napomáhání k cizoložství trestáno vypovězením ze země, pranýřováním, uřezáváním uší a

vymrskáním. Metody trestání se nám mohou v současné době jako neúměrně tvrdé, ale ve své době byly běžné a přinášely žádoucí výsledky.

Každá další vláda v čele se svým panovníkem bojovala proti prostituci nebo hledala způsoby, jak ji omezit. Například za vlády Marie Terezie, v letech 1740 - 1780, došlo k tvrdému trestání prostituce a kuplířství, kdy prostitutky byly posílány na nucené práce. Dalšími tresty byly zejména fyzické tresty, mrskání nebo oholení hlavy.

Od roku 1850 byla podle § 503 trestního zákona zakázána řemeslná prostituce, nevěstky však byly trpěny. Roku 1885 byla zákonem č. 289 prostituce povolena s omezeními daných policejními nařízeními. Policií byly tolerovány veřejné domy, jejichž zaměstnankyně byly evidovány, podrobovaly se pravidelně lékařským kontrolám a do jisté míry byly ochotny s policií spolupracovat při vyšetřování zločinnosti. Podobným způsobem byly tolerovány pouliční šlapky „s knížkou“, které své služby nabízely přímo na ulici nebo v soukromých bytech. Stíhány byly pouze amatérky a polo profesionálky, které nabízely své služby bez evidence, lékařské kontroly, a nabízely nižší cenu, hlavně v hospodách a předměstských ulicích.

Roku 1916 bylo vydáno místodržitelstvím v Čechách ve formě výnosu MV „Nařízení o provádění dozoru nad prostitucí se zvláštním ohledem na Prahu“, které bylo v platnosti až do roku 1922, kdy byl přijat národním shromážděním tehdejší Československé republiky zákon č. 241/1922 Sb., O potírání pohlavních nemocí, ze dne 11 července 1922.

Přijetí zákona přišlo v době po skončení první světové války, kdy se prostituce stala rozšířeným jevem a v souvislosti s ní docházelo k zvýšenému počtu pohlavních nemocí. Oproti svému názvu byl tento zákon namířen zejména proti prostituci a trestal již pouhé nabízení prostituce na veřejnosti nebo vyzývání k smilstvu a k rozšiřování pohlavních chorob.

Je třeba předeslat, že přijetí zákona č. 241/1922 Sb., jehož přijetí prosadila dcera tehdejšího prezidenta poslankyně A. Masaryková, předcházela bouřlivá diskuse zastánců reglementačního systému vůči stoupencům aboličního systému. Reglementační systém hodlal provozovat kontrolovanou

prostituci s předepsanými podmínkami pro osoby provozujících prostituci. Nejdůležitějšími podmínkami měl být stálý lékařský dohled a zapsání do seznamu osob žijících se prostitutí, který vedla mravnostní policie. Zastánci aboličního systému chtěla zrušit veškeré nevěstince, celkový současný kontrolovaný systém prostituce a zavést účinné prostředky k prevenci a léčení pohlavních chorob. Negativní odezvu proti tomuto zákonu vyjádřili také lékaři, kteří upozornili na možnost nekontrolovatelné a utajené prostituce.

Oddíl I., tohoto zákona uvádí v § 1, že „...nemoci na které vztahují ustanovení tohoto zákona, jsou příjice (syfilis), kapavka (gonorrhoe) a měkký vřed...“ V ustanovení § 2 je stanovena povinnost léčení, kdy „... každý, kdo je stížen pohlavní nemocí takového stupně, že může způsobiti nákazu, je povinen dáti se léčit lékařem...“.

V oddíle II. stojí za povšimnutí ustanovení § 13, kde je zakotveno zrušení reglementace prostituce „... všechna dosavadní policejní a jiná správní opatření, směřující k dozoru na prostituce, se zrušují“. Zrušení nevěstinců bylo zakotveno v § 14, kde se uvádí, že „... zřizování a udržování nevěstinců se zakazuje a trestá podle ustanovení trestního zákona o kuplířství“. V § 15 se ukládá státní správě povinnost zřízení ústavů pro řemeslné prostitutky, k dočasnému útulku a k nápravě. Dozor nad zpustlou mládeží byl řešen v § 16 uvedeného zákona, kde je zakotvena ochrana mládeže až do 18-ti let.²⁶⁾

V oddíle III, tohoto zákona, se v § 17, § 18 a § 19 hovoří o platných trestech. Jako trest mohla být uložena pokuta od 50,- Kč do 10.000,- Kč. Dále trest vězením od jednoho dne do jednoho měsíce, nebo trest tuhým vězením od 14 dnů do osmi měsíců.²⁷⁾

Okupace naší republiky za protektorátu Čechy a Morava měla za následek změnu policejních služeb ve všech sférách. Existující nevěstince byly plně pod kontrolou Němců a sloužili výhradně k uspokojování sexuálních potřeb německých vojáků.

²⁶⁾ § 13, § 14, § 15 a §16 zákona číslo 241/1922 Sb.

²⁷⁾ § 17, § 18 a §19 zákona číslo 241/1922 Sb.

Policejní kartotéky se záznamy o kriminálnících a o prostitutkách posloužili německému okupačnímu systému. Kriminální osoby, včetně prostitutek, byli posíláni i do koncentračních táborů. V rámci německého pořádku a důkladnosti, byli vězni v táborech označeni viditelnými barevnými trojúhelníky, bez ohledu na pohlaví. Například trojúhelníky růžové měli homosexuálové, černé byli pro asociální živly, kategorie, do které spadaly i prostitutky. V druhé světové válce bylo ve sbírce zákonů publikováno vládní nařízení č. 112/1943 Sb., O potírání pohlavních nemocí.

Poúnorový komunistický režim se s prostitucí vypořádal radikálně. Prostituce v naší socialistické společnosti přestala existovat a ženy, které si prostitucí získávaly prostředky k životu, byly trestány pro způsob získávání těchto prostředků. V roce 1956 byla přijata novela trestního zákona, kdy v ustanovení § 188 vznikla nová skutková podstata zaměřená proti osobám přiznivujících se na práci druhých, se špatným přístupem k práci. V této souvislosti je třeba uvést mezinárodní úmluvu, která ovlivnila některé platné zákonné normy a zároveň ovlivňuje tvorbu zákonů v oblasti prostituce. Jedná se o Mezinárodní úmluvu o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob, ze dne 1. 12. 1949, ke které Česká republika přistoupila dne 14.3.1958. Tato úmluva však nikdy nebyla publikována ve sbírce zákonů.

V prvním článku se smluvní strany této úmluvy zavázaly, že budou trestat každého, kdo aby vyhověl chlípnosti druhého:

- 1) obstará, svádí nebo odvádí za účelem prostituce jinou osobu, a to i s jejím souhlasem,
- 2) využívá prostituce jiné osoby, a to i s jejím souhlasem.

V druhém článku se smluvní strany této úmluvy dále zavázaly, že budou trestat, kdo:

- 1) provozuje nebo spravuje nebo úmyslně financuje nebo se účastní na financování nevěstince
- 2) vědomě pronajímá nebo najímá budovu nebo jiné místo nebo jejich část za účelem prostituce druhých osob.

Podepsáním této mezinárodní úmluvy s ohledem na článek 6, kde se upravuje platnost zákonů ve vztahu k prostituci „... každá smluvní strana této úmluvy se zavazuje, že přijme všechna nutná opatření ke změně nebo zrušení každého platného zákona, nařízení nebo administrativního postupu, podle nichž všechny osoby, které provozují nebo jsou podezřelé z provozování prostituce...“,²⁸⁾ došlo ke zrušení dříve platných zákonů včetně například zákona číslo 159/1949 Sb. nebo zákona číslo 117/1852 Sb. ř.z.

V roce 1961 byla provedena další právní úprava novelou trestního zákona, kdy byl přijat zákon číslo 140/1961 Sb., který s malými úpravami převzal z předešlého zákona z roku 1956 ustanovení o příživnictví. V ustanovení § 203 trestního zákona nebylo přímo řešeno provozování prostituce, ale způsob opatrování si obživy, kdy v judikatuře tohoto ustanovení, byla jako jedna z možných forem získání si prostředků k obživě uvedena i prostituce. Roku 1969 byl pod číslem 150/1969 Sb. přijat zákon o přečinech, který umožňoval ustanovením § 10 stíhat prostituci formou příživnictví, „... kdo si opatřuje, byť částečně, prostředky k životu nekalým způsobem“.²⁹⁾

Rozdíl mezi naplněním trestného činu podle § 203 trestního zákona a přečinu podle § 10 zákona č. 150/1969 Sb., není jen v naplnění nebezpečnosti činu pro společnost, ale také ve splnění formálních znaků skutkových podstat, kdy k naplnění skutkové podstaty trestného činu podle ustanovení § 203 trestního zákona, bylo třeba, aby se pachatel soustavně vyhýbal poctivé práci.

I do přestupkového zákona číslo 200/1990 Sb. byla zařazena regulace prostituce. V přestupcích proti veřejnému pořádku se v ustanovení § 47 odstavci 1 písm. ch) uvádí, že „...přestupku se dopustí ten, kdo na místě veřejnosti přístupném nabízí poskytnutí služeb směřujících bezprostředně k uspokojování sexuálních potřeb, nebo na takovém místě tyto služby poskytne, nebo poskytnutí těchto služeb zorganizuje“. Toto ustanovení uvedeného § 47 odstavce 1 písm. ch) zákona číslo 200/1990 Sb. bylo zrušeno přijatým zákonem

²⁸⁾ Mezinárodní úmluva o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob ze dne 1.12.1949, čl. 6.

²⁹⁾ Zákon číslo 150/1969 Sb., Zákon o přečinech, § 10

číslo 279/1995 Sb., a tím byla zrušena možnost důsledného řešení pouliční prostituce.³⁰⁾

Dne 28. července 1992 přijala městská rada v Dubí vyhlášku o zákazu veřejného nabízení sexuálních služeb. Tato vyhláška se stala zájmem mnoha obecních úřadů, potýkajících se s prostitucí. Pozornost ji věnovala i Generální prokuratura České republiky, která řešila, zda ustanovení této vyhlášky neporušuje zákony této republiky a práva občanů. Po nesporně dlouhém jednání byla tato vyhláška potvrzena. Postupně další městské a obecní úřady vydávaly své vlastní vyhlášky o zákazu prostituce.

Je namístě zde zmínit, že radnici v Dubí na Teplicku se neustálým tlakem daří snižovat počet nevěstinců ve městě, kterými bylo Dubí ještě před několika lety proslulé. V současné době ve městě fungují tři nevěstince, které spíše skomírají. Čtvrtý podnik jen občas otevře. Před dvěma lety bylo jenom na hlavní ulici v Dubí 11 erotických klubů a v době největšího rozmachu prostituce v celém městě až 40. Nyní zmizela i takzvaná erotická bistra, stánky u silnice, ve kterých prostitutky stály. Počet podniků začal klesat poté, co byla otevřena dálnice spojující Drážďany s Ústím nad Labem. Zlepšení situace potvrzují i policisté.

Po skončení vlády komunistické strany, od sametové revoluce nastala dlouhodobá nečinnost ze strany našeho zákonodárství a ve vztahu k regulaci prostituce nebyl přijat žádný účinný zákon. Zákonodárce nechal pravomoci k řešení otázky prostituce zcela na místních orgánech samosprávy. Je nesporné, že prostituce se stala problémem s působností na území celé České republiky, kdy řešení této otázky mělo být plně v kompetenci našich centrálních zákonodárných orgánů.

Dovolím si zde vyslovit názor, že zákon číslo 241/1922 Sb. nebyl generálně derogován. Pouze část jeho ustanovení byla dotčena novelizací provedenou zákonem číslo 158/1949 Sb. a zákonem číslo 88/1950 Sb.

³⁰⁾ Zákon číslo 200/1990 Sb., Přestupkový zákon ve znění pozdějších novel, § 47 odst. 1 písm. ch), ze dne 1.12.1995.

Po posouzení dosud platných ustanovení lze z hlediska platnosti považovat za sporné ustanovení § 14 odstavce 2 zákona číslo 241/1922 Sb. Ačkoli toto ustanovení stanoví, že zřizování či udržování nevěstinců má být trestáno jako kuplířství ve smyslu trestního zákona, nelze jej považovat za hmotně právní základ pro stanovení trestněprávní odpovědnosti. Nelze totiž opomíjet jeden ze základních principů českého trestního práva vyjádřený v ustanovení § 3 trestního zákona,³¹⁾ a to že trestný čin je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v trestním zákoně. Lze tedy konstatovat, že ustanovení § 14 odstavce 2 zákona č. 241/1922 Sb. bylo nepřímo derogováno stávajícím ustanovením § 3 trestního zákona. Generální derogace vzpomínaných zákonů by však měla být provedena navrhovaným zákonem o prostituci.

³¹⁾ § 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších novel.

7. Návrh právní úpravy de lege ferenda

Letitá snaha exekutivy je regulovat prostituci zákonem, jehož věcný záměr byl již několikrát projednáván. Záměr zákona, který by řešil otázku prostituce, by měl být regulativní a korespondovat s doporučením Mezinárodní organizace práce (International Labour Organisation), která ve své zprávě ze srpna 1998 doporučuje všem státům přijmout následující opatření:

- potírat dětskou prostituci,
- odstranit zneužívání osob provozujících prostituci (pro osoby, které se dobrovolně rozhodly provozovat prostituci, zabezpečit takové pracovní a sociální podmínky jako pro pracující v jiných oblastech a zároveň pomoci obětem násilí a obchodování se ženami),
- zprůhlednit oblast sexuálního průmyslu,
- upřednostňovat zdravotní hledisko při provozování prostituce,
- dekriminlizovat provozování prostituce a vést o jejích provozovateli interní záznamy.

Zákon o prostituci by měl vymezovat základní pojmy jako například prostituce, provozování prostituce, veřejný dům a další, stanovit podmínky pro provozování prostituce včetně podmínek zřizování tzv. „veřejných domů“ a podmínky jejich provozování, včetně poplatků za jejich provozování. Zákon by měl stanovit i podmínky, za kterých je možné provozovat prostituci. Základním regulativem by mělo být osvědčení, podmínky, jehož vydání a další náležitosti by měl zákon rovněž upravovat. K základním podmínkám pro vydání osvědčení by měl patřit věk 18 let, platný lékařský posudek, způsobilost žadatele k právním úkonům, dobrovolnost a svobodná vůle žadatelky. Vydané osvědčení by mělo mít limitující platnost jeden rok. Evidenci osob, kterým bylo osvědčení vydáno by měl vést územně správní orgán. Zákon by měl upravovat i povinnosti provozovatele veřejného domu, mezi které patří, mimo jiné, i vedení přesné evidence nájemců pokojů a povinnost zabránit vstupu do domu osobám mladším 18 let.

V současné době, respektive od roku 1990, se stala prostituce v naší republice formou snadného zisku. Právní regulace tohoto fenoménu silně zaostává za požadavky naší doby. Není zřejmé, zda existuje politická vůle našich zákonodárných orgánů, na řešení této morální neřesti, na kterou se nabalují další negativní morální a trestní aspekty.

Prostituce jako taková není u nás trestná. Není tedy trestným činem, ale zároveň není ani v zákoně vedenou živností. Tíha řešení prostituce leží na orgánech místní samosprávy, tedy obcích. Obce mají ze zákona uděleny pravomoci k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku veřejného pořádku. Obce do praxe uvádějí obecně závazné vyhlášky, které prostituci postihují.

Porušením vyhlášky se osoby dopustí přestupku proti pořádku ve státní správě a územní samosprávě podle ustanovení § 46 odstavce 2 zákona číslo 200/1990 Sb., kde je trestem uložení pokuty. Přestupky je povinna řešit Obecní policie, která má k tomu v zákoně číslo 553/1991 Sb., o obecní policii, stanovené pravomoci. Police České republiky má tuto povinnost ze zákona číslo 553/1991 Sb., o Policii České republiky.³²⁾ Příslušníci Policie ČR při zjištění prostitutky, která se dopustila přestupku porušením obecně závazné vyhlášky, nemohou věc vyřídit uložení pokuty. Přestupek mohou řešit oznámením na Obecní úřad nebo přivoláním strážníků Obecní policie, kteří jsou oprávněni věc vyřešit na místě uložení pokuty.

Z tohoto pohledu se jeví řešení prostituce jako bezproblémové, postihující prostitutky, které vyhlášku porušují. Je ale na tomto místě třeba připomenout, že jen v ojedinělých případech prostitutka pokutu zaplatí. Pokud pokutu nezaplatí, není zaměstnána a nevlastní žádný majetek, nelze pokutu vymoci. Prostitutky jsou si těchto skutečností velmi dobře vědomy, a proto dluhy těchto žen u Obecních úřadů narůstají. Nejjednodušším řešením je novelizace a úprava stávajících právních zákonů a předpisů. Cílem by byla větší právní možnost regulace a sankcionování prostitutek a osob, které vyhledávají

³²⁾ Zákon číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky, § 2.

pohlavní styk s prostitutkami. Při řešení otázky prostituce novelizací současných právních předpisů by bylo žádoucí, aby obce ve svých vyhláškách stanovily lokality, kde ženy mohou prostituci provozovat. V přestupkovém zákoně by byly zakotveny alternativní tresty. Tyto tresty by působily směrem k nezaplaceným pokutám a k opakovanému porušení vyhlášky provozováním prostituce mimo místa k tomu určená. Přínosem by byla možnost, při opakovaném porušení vyhlášky, zakázat osobě pobývat na území obce po stanovenou dobu.

Policie České republiky a Obecní policie by prováděli nepravidelné preventivní kontroly žen v určených lokalitách se zaměřením na ženy v pátrání, pohřešované, nezletilé a mladistvé. Mimo určená místa by stíhali každou osobu nabízející sexuální služby a také osoby tyto služby vyhledávající a využívající.

Tento návrh ale neřeší závažné aspekty spojené s prostitucí. Prostitutky budou nadále ohrožovat společnost pohlavními chorobami a ze svých velkých zisků nebudou odvádět daně. Také nebude vyřešen problém postihu prostitutek za nezaplacení zdravotního a sociálního pojištění.

Právní řešení prostituce *de lege ferenda* musí směřovat k odstranění, případně k přísné regulaci aspektů spojených s touto neřestí. Je historicky doloženo, že prostituce prochází dějinami lidstva bez ohledu na to, jaké státní zřízení se s tímto fenoménem potýká. Na základě studia odborné literatury shrnující vývoj prostituce, její právní úpravy a zkušeností orgánů státní správy a samosprávy, je žádoucí položit si před řešením tohoto problému otázku, jakých výsledků chceme dosáhnout. Odborná literatura uvádí, že k prostituci lze přistupovat třemi způsoby. A to represivním, reglementačním a aboličním přístupem.

Je zřejmé, že prostituce se nikdy celkově nezbavíme. Cílem je zbavit se osob kořistících z prostituce. Pro řešení se v České republice jeví jako přijatelný aboliční přístup, upravený pro potřeby naší společnosti.

Řešení **de lege ferenda** by mělo mít právní formu zákona s územní platností na celé území České republiky. Mělo by obsahovat tyto základní zásady:

- provozování prostituce by bylo povoleno jen na základě živnostenského oprávnění. To by mohla získat každá osoba starší 18-ti let, s českým státním občanstvím nebo s povolením k trvalému pobytu na našem území. Samozřejmě s čistým rejstříkem trestů. V případě, že osoba byla trestána, vydat oprávnění po jednom roce od ukončení výkonu trestu, ochranného opatření nebo po skončení podmíněného trestu.

- osoby provozující prostituci by byly povinny se účastnit pravidelných preventivních lékařských prohlídek. Byli by plátcí zdravotního pojištění, z kterého by byly hrazeny pravidelné kontroly. V případě zjištění přenosné pohlavní nemoci, dát osobu do karantény. Zdravotní pojišťovny by přispívaly na léčbu.

- osoby by byly plátcí sociálního pojištění, které by jim zajišťovalo nárok na důchod, jako ostatním občanům.

- na základě vydaného živnostenského oprávnění by se staly osoby provozující prostituci z hlediska daňové politiky „osobami samostatně výdělečně činnými“ s povinností odvádět daň z příjmu. Z důvodu, že dokazování příjmu by bylo problematické s ohledem na dokladování počtu zákazníků, výši platby za služby a prokazování investovaných prostředků, by bylo řešením určení výše konstantní roční částky. Tato částka by byla odvedena do státního rozpočtu bez ohledu na výši zisku prostitutky.

- provozování prostituce by bylo povoleno ve městech s počtem nad 20.000 obyvatel.

- pro provozování prostituce by byly určeny zóny. Také by mohla být provozována v bytech v souladu se živnostenským zákonem.

- prostituce by byla zcela zakázána v blízkosti škol, kostelů, církevních objektů, nádraží, nemocnic, státních úřadů a podobně. Byly by taxativně určeny místa, kde by byla prostituce zakázána.

K těmto zásadám musí nutně přistoupit prevence. Preventivně je nutné působit v první řadě a nečekat, že zlepšení přijde až z represí.

Česká republika by musela odstoupit od Mezinárodní úmluvy o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob. Byla by nutná úprava zákona číslo 455/1999 Sb., o živnostenském podnikání, zrušení ustanovení § 3 odstavce 3 písmeno p), kde je uvedeno, že živnost dále není „nabízení nebo poskytování služeb směřující k uspokojování sexuálních potřeb“. Provozování prostituce by byla zakotvena jako jiná forma výdělečné činnosti.

Samostatnou otázkou by v případě tohoto řešení zůstaly erotické salony, masážní kluby, noční kluby a jiné podniky nabízející sexuální služby za úplatu. Pokud bychom je zakázali, našli by si cestu, jak zákon obejít. V současné době jsou tyto podniky převážně vedeny jako hostinská činnost, nebo jako ubytování. Prostitutky jsou zde vedeny jako servírky, hostesky, barmanky nebo uklízečky.

Mohl by se zde uplatnit princip oprávnění k provozování prostituce, které by nebylo vydáno provozovateli klubu. V klubu by pracovaly osoby s tímto oprávněním a majiteli klubu by platily za ubytování, stravování a služby spojené s ubytováním. Tímto by ve většině případů odpadlo dovážení žen z ciziny do těchto zařízení.

Nadále by se důsledně postupovalo proti trestným činům spojených s prostitucí. V souvislosti s tím jsem zastáncem zvýšení trestní sazby u trestných činů obchodování se ženami, z důvodu nebezpečnosti činu pro společnost. Tento trestný čin se stal jedním z výdělečných činností organizovaného zločinu. Nemáme k dispozici přesné a objektivní statistiky, kolik žen se stalo obětí, ani kolik tímto kriminální subkultura získala.

8. Závěr

Prostituce představuje problém nejenom pro Českou republiku, ale dá se říci, že se jedná o problém i z celosvětového hlediska. Nejenom že stát v době hospodářské krize přichází provozováním prostituce o mnohamilionové částky na daních, ale zároveň musí vynakládat další finanční prostředky na eliminování všech patologických jevů, které prostituci provázejí. Osoby, které prostituci provozují, dále páchají v nemalé míře trestnou činnost na jejich „zákaznících“. Zároveň je páchaná trestná činnosti na osobách, které sexuální služby poskytují. Z výdělku prostituce mají přínos pouze nekalé živly a už vůbec nemluvě o obchodu s lidmi, který se zde děje a ze kterého je financován organizovaný zločin na mezinárodní úrovni.

Prostituce je nejenom nebezpečná z hlediska trestné činnosti, jak jsem výše uvedl, ale i z mravního hlediska. S prostitucí se setkávají denně na ulicích děti a v některých městech západních a severních Čech je již součástí života, což je pro budoucnost velmi nebezpečné. Občan, který do problému prostituce nemůže, nebo nechce nahlédnout, jej vnímá jako součást životního běhu, čímž se pro něj prostituce přestává jevit jako problém a otupí tak jeho ostražitost, což může mít do budoucna negativní následky.

Je pravda, že naše státní orgány si toto nebezpečí uvědomují. Prostitucí se chce příští rok zabývat ministerstvo práce a sociálních věcí - plánuje zmapovat prostituční scénu. Podle náměstka ministra práce Mariána Hoška (KDU-ČSL) se „podrobný výzkum prostituce v Česku uskuteční vůbec poprvé“. Úředníci nyní vybírají společnost, která výzkum uspořádá. Měl by být hotov do konce příštího roku, úřad na něj vyčlenil částku dva miliony korun. Původně byl průzkum avizován už loni v létě a hotový měl být letos v říjnu. Ministerstvo chce zejména lépe poznat, jak systém prostituce v Česku funguje. Půjde o zjištění situace na této scéně, které skupiny se na ní pohybují a jak jsou napojeny na obchodování s lidmi a organizovaný zločin. Způsob provedení výzkumu zatím není upřesněn, záleží na konkrétních nabídkách účastníků výběrového řízení. Všichni sexuální pracovníci by museli být sečtení současně, nejpозději

během dvou po sobě následujících dnů. Rozhodně by při výzkumu nemělo jít o žádné mechanické počítání prostitutek, neboť možnosti získat přesné číslo jsou omezené. Musíme si uvědomit, že sčítání nebude jednoduchá záležitost. Záměr ministerstva se nelíbí ani některým organizacím, které prostitutkám a prostitutům pomáhají se vymanit z této sociální skupiny. Například společnost Rozkoš bez Rizika. Podle ní je sčítání prostitutek nemožné, navíc je nebezpečné pro tazatele. Společnost tvrdí, že ministerstvo nemá zájem o její data, která o lidech žijících se svými těly nashromáždila za šestnáct let činnosti. Evidence obsahuje údaje o více než šesti tisíci lidech. Rozkoš bez rizika má ke sčítání výhrady - skupina je podle ní špatně identifikovatelná, neboť téměř polovina jejích příslušníků a příslušnic se skrývá. Zarážející je i fakt, že podle této společnosti prošlo až čtyřicet procent sexuálních pracovníků dětskými domovy. Řešením prostituce těch, kteří pocházejí z dětského domova, by mohly být domovy na půl cesty, které usnadňují zapojení do společnosti.

Ve své práci jsem se snažil zdokumentovat vývoj prostituce, její právní úpravy v průběhu dějin na našem území a upozornit na nejzávažnější trestné činy a negativní aspekty provázející prostituci. V závěrečné části jsem se pokusil navrhnout jedno z mnoha možných řešení prostituce a upozornit na problémy souvisejících s novelizací současných platných zákonů.

Současné právní řešení prostituce má jeden závažný nedostatek a to je vynucení uložených pokut. Například jenom ve městě Cheb byly v roce 2000 uloženy prostitutkám pokuty ve výši dosahující 1.000.000,- Kč. Rozhodnutím rady Městského úřadu Cheb byly prostitutkám v roce 2001 prominuty uložené pokuty se zpětnou platností 3 roky ve výši dosahující částku 3.000.000,- Kč. Jediným důvodem k tomuto kroku byla nevymahatelnost uložených pokut.

Zákonodárné orgány našeho státu by měly neodkladně přistoupit k řešení tohoto závažného problému. Příklad by si měli vzít z ostatních evropských států. Takto získané zkušenosti by měli přizpůsobit společenským a sociálním podmínkám existujících v našem státě.

Ve své práci jsem se zaměřil zejména na prostituci provozovanou na ulici ženami. V návrhu de lege ferenda jsem navrhnul zásady bez ohledu na pohlaví. Nadále však vidím jako nerozpracovaný problém, jednu z forem prostituce, který není na očích veřejnosti, a proto se o něm nemluví. Jedná se o „sex po telefonu“. Nikdo se nepozastavuje nad reklamami, které tuto nabídku propagují, a to i přes to, že má negativní vliv na společnost, zejména mládež.

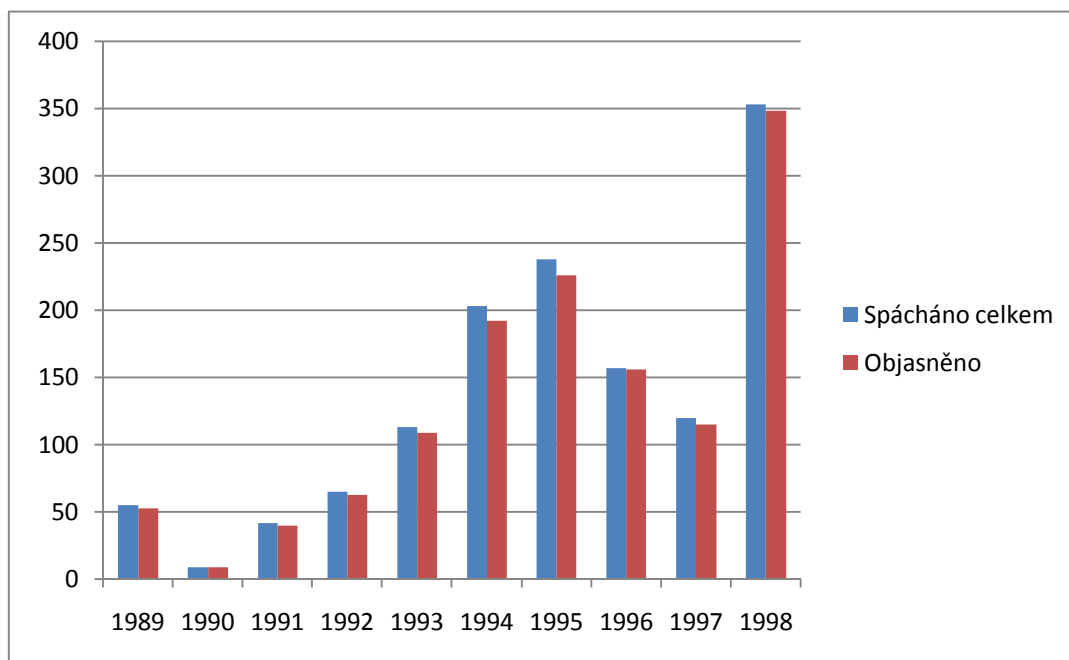
9. Seznam použité literatury

- BASSERMANN, L.: Nejstarší řemeslo: Kulturní dějiny prostituce. Praha MF, 1993
- CÍSAŘOVÁ, D. - SOVOVÁ, O. Trestní právo a zdravotnictví. Praha. Orac 2000
- DUFOUR, P.: Dějiny prostituce. Praha.
- FLEXNER, A.: Prostituce v Evropě. Praha 1925
- <http://www.mestocheb.cz>
- JELÍNEK, J. - SOVÁK, Z.: Trestní zákon a trestní řád. Praha. 1997
- KLIMEŠ, L. *Slovník cizích slov*. Praha: Dotisk 5., přepracované a doplněné vydání 1995.609 s. Publikace číslo 2-54-13/5b
- KUČTA, J.: Trestní právo hmotné. Zvláštní část. Brno. Masarykova univerzita 1996
- Mezinárodní úmluva o potlačování a zrušení obchodu s lidmi a využívání prostituce druhých osob ze dne 1. 12.1949
- MITHLÖNER, M.: Erotika a paragrafy. Praha
- NOVOTNÝ, O. - DOLENSKÝ, A. a kol.: Trestní právo hmotné. Praha. Codex. 1997
- NOVOTNÝ, O. a kol.: Trestní kodexy. Praha. Eurounion 1998
- Policejní statistiky OŘ Cheb a statistiky krajské hygienické stanice Plzeň
- ProFem a Rozkoš bez Rizika: Ulice - Silnice - Dálnice, Praha 1996
- RINGDAL, N.j., *Nejtěžší povolání světa, kapitoly z dějin prostituce*. Doplněk, 2000. 425s. ISBN 80-7239-046-5
- SOLNAŘ, V.: Systém čs. trestního práva. Základy trestní odpovědnosti. Praha. Academia 1972
- ŠÁMAL, P. a kol.: Trestní zákon. Komentář. Praha. C. H. Beck 1998
- TRÁVNIČKOVÁ, I.: Organizování prostituce - očima policejních expertů. Trestní právo, 1996, 2,
- Vyhláška č. 91/1984 Sb., o opatření proti přenosným nemocem
- Zákon číslo 150/1969 Sb., Zákon o přečinech

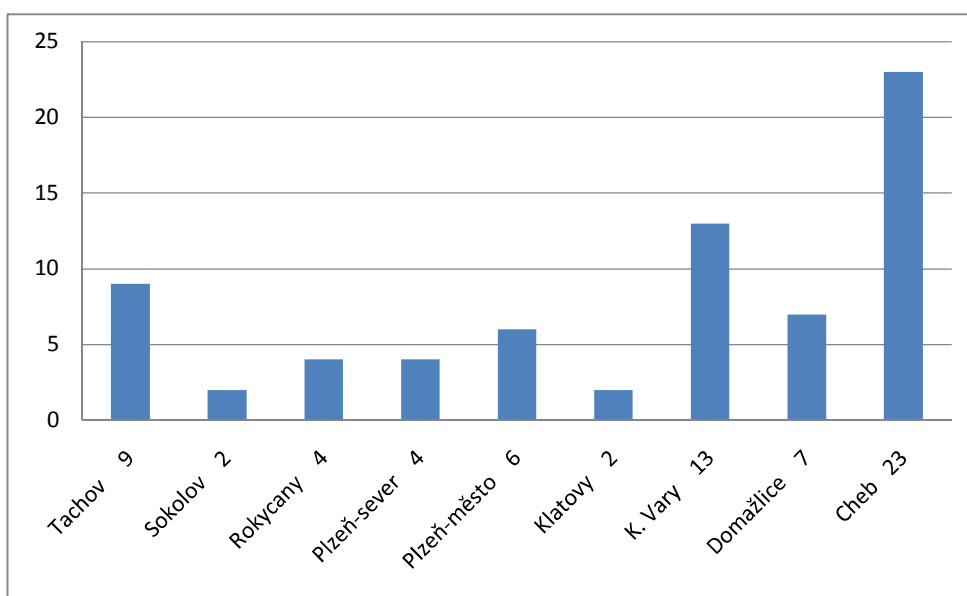
- Zákon ČNR číslo 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších novel
- Zákon číslo 273/2008 Sb., o Policii České republiky
- Zákon číslo 48/1997 Sb. Parlamentu ČR, o veřejném zákonném pojištění a o znění a doplnění některých souvisejících zákonů
- Zákon číslo 592/1997 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění
- Zpráva ministerstva vnitra k Rozboru problémů souvisejících s prostitucí, předkládanou a schválenou vládou České republiky v roce 1999 a následující

PŘÍLOHY

Příloha č. 1:

KUPLÍŘSTVÍ v ČR v letech 1989 - 1998

Příloha č. 2:

**Výskyt kapavky v okresech Západočeského kraje
v roce 2000**

Příloha č. 3:

MĚSTO CHEB

O B E C N Ě Z Á V A Z N Á V Y H L Á Š K A

3/2005

k zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku při nabízení, poskytování a vyhledávání sexuálních služeb na veřejných prostranstvích

Zastupitelstvo města Chebu se na svém zasedání dne 15. září 2005 usneslo vydat na základě § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění zákona č. 313/2002 Sb., a v souladu s § 84 odst. 2 písm. i) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), tuto obecně závaznou vyhlášku města Chebu:

Čl. 1

Vymezení činností, které by mohly narušit veřejný pořádek nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti a zdraví

Činností, která by mohla narušit veřejný pořádek v městě Chebu nebo být v rozporu s dobrými mravy, ochranou bezpečnosti a zdraví, je

- a) nabízení sexuální služby spočívající v podání informace o možnosti poskytování této služby ústně, posunkem, zvukem, písemně, obrazem nebo jiným způsobem,
- b) poskytování sexuálních služeb,
- c) vyhledávání sexuálních služeb,
- d) využití nabídky sexuálních služeb.

Čl. 2

Místo a čas pro konání vymezených činností

Činnosti uvedené v čl. 1 této obecně závazné vyhlášky je možno vykonávat pouze na veřejném prostranství

- a) na silnici č. II/606 (od konce obce Cheb vyznačené dopravní značkou IS 12b s označením „Cheb“ po křižovatku silnice č. II/606 s ulicí Přátelství – viz přílohu č. 1),
 - b) na silnici č. III/2145 (od konce části obce Svatý Kříž vyznačené dopravní značkou IS 12b s označením „Svatý Kříž“ po křižovatku silnice č. III/2145 se silnicí III/2143 – viz přílohu č. 2),
- a to výlučně v době od 22.00 hodin do 5.00 hodin.

Čl. 3 Zrušovací ustanovení

Zrušuje se obecně závazná vyhláška města Chebu č. 592/1999 o omezení veřejného nabízení a poskytování sexuálních služeb.

Čl. 4 Účinnost

Tato obecně závazná vyhláška nabývá účinnosti dnem 15. října 2005.

MUDr. Jan Svoboda v. r.
starosta města

RNDr. Pavel Vanoušek v. r.
místostarosta města

